

Не тільки **Юля** чи **Зеленський** роздають ТИСЯЧУ, а й для передплатників – газета «Волинь»!

Босць «Любомль» утримував позицію на передовій 145 днів

№ 50 (16 948)

ВОЛИНЬ

Середа, 17 грудня 2025 року

volyn.com.ua

t.me/Volyn_ZMI

facebook.com/Volyn.ZMI

x.com/Volyn_ZMI

instagram.com/volyn_zmi

Нас читають із 1939 року!

■ Незагойна рана

Мама створила книгу про сина-Героя та 14 його побратимів, що полягли в одному бою

«Сергія нема – його, як і побратимів, котрі загинули, не вернути. Але я хочу, щоб і наступні покоління знали про них, шанували їхні імена», – пояснює Людмила Бурдак історію народження гірких спогадів «10 вересня. Ціна свободи»

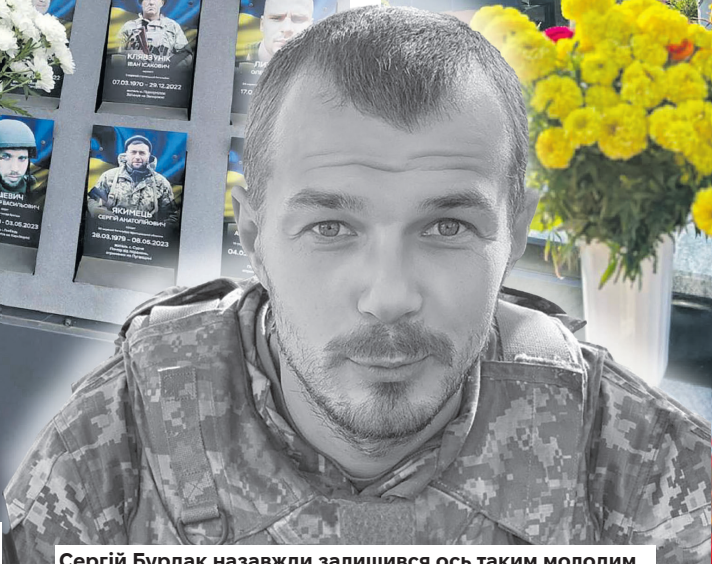
Катерина ЗУБЧУК

З Людмилою Петрівною – мешканкою села Седлище, мамою Сергія Бурдака, ми зустрілися в Любешові в день 35-ліття її сина. Жінка прийшла з квітами до Стели у центрі селища, з якої дивляться захисники-Герої поліського краю. Понад три роки минуло, як обірвалося життя її дитини, але час не згладжує біль – пані Людмилі непросто й тепер вертатися думками до того, яким був її Сергій, чому не міг стояти осторонь, коли почалася повномасштабна війна. Йдучи на нашу зустріч, вона, як сказала, вперше дістала зі сховку файлик, в якому лежать особисті речі її сина – маленька іконка, військовий паспорт і декілька гривневих куп'юр, залиті його кров'ю.

Фото Катерини ЗУБЧУК.

У день 35-річчя сина мама прийшла до Стели пам'яті, де є портрет і її дитини.

Сергій Бурдак назавжди залишився ось таким молодим...

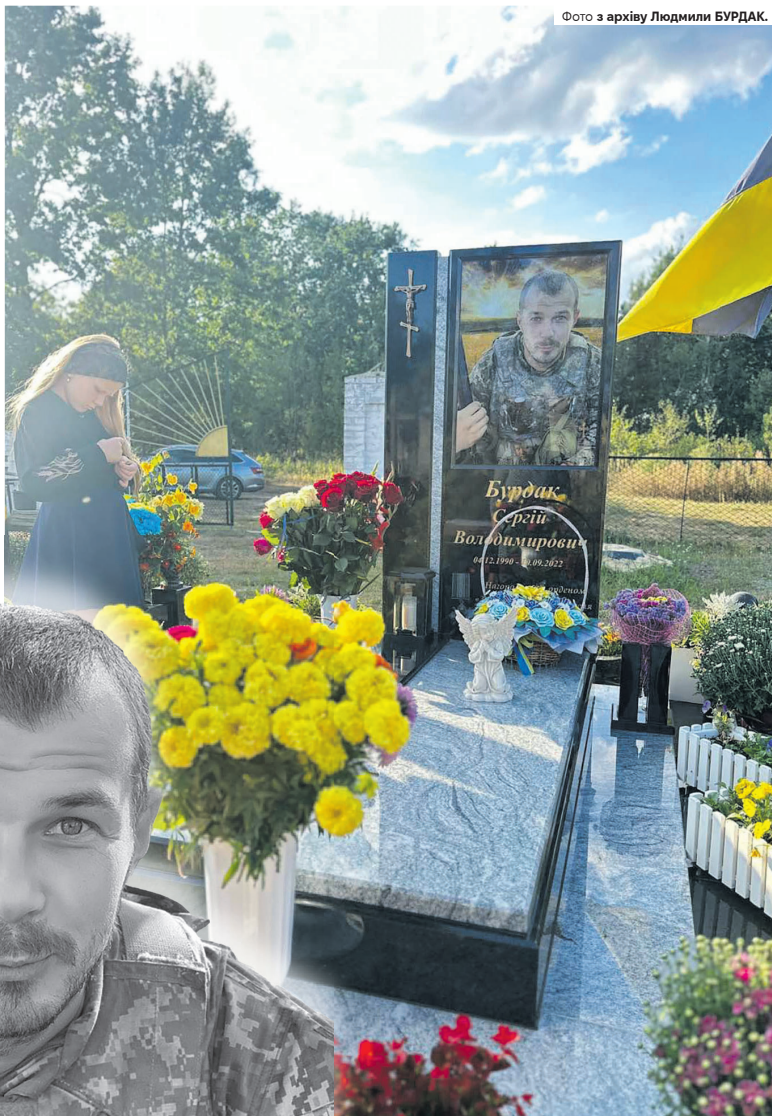

Фото з архіву Людмили БУРДАК.

Донька Злата зустрічається тепер із татом на його могилі.

Історія невимовного болю – на с. 8 – 9

■ Бо ти на Землі – людина!

Пенсіонерка з Маневиччини взяла під опіку 6-ох дітей зниклого безвісти зятя

«Коли він приїжджав у відпустку, то я просила: «Саша, я зберу дітей і піду до військкомату, хай тебе звільнять». А він просив не робити цього, казав, що він має захищати своїх дітей»

Фото: «Суспільне Луцьк».

Тепер 67-річна Валентина Олеш для шістьох дітей – і за маму, і за тата, і за бабусю

Хвилююча розповідь – на с. 11

Вітаємо!

16 грудня відзначив 60-річний ювілей директор Нудиженського ліцею Головинської селищної ради Ковельського району

ПИХОХА
Олександр
Гнатович.

Шановний Олександр Гнатовичу! Щиро вітаємо Вас із 60-річчям!

Це – чудова дата, що поєднує мудрість, досвід та енергію, тож ми бажаємо Вам міцного здоров'я, невичерпного натхнення, миру, злагоди, щастя, успіхів у всіх починаннях, залишатися таким же справедливим і відповідальним керівником, яким ми Вас знаємо.

Нехай кожен новий день приносить повагу колег, учнів і батьків, а Ваше лідерство й надалі освітлює шлях

розвитку нашого ліцею.
Дорогий Олександр Гнатовичу!

Ви виховали неймовірного Сина-патріота Іллю, який, не вагаючись, став на захист України і віддав заради неї своє молоде життя. Тож нехай Господь береже Вашого Сина-Героя на Небесах, а Вам дає сили, терпіння і віру. Нехай сьогоднішній день при-

несе хоч трошки світла, а пам'ять про подвиг Сина буде для Вас вічною гордістю, сповнюючи серце любов'ю і теплом від усіх нас, хто цінує його мужність та жертвність.

Олександр Гнатовичу, ми пишаємося тим, що нам випала можливість працювати з Вами і досягати разом професійних висот, навчатися у нашому ліцеї й переймати у Вас життєвий досвід і мудрість.

Щиро з повагою – педагогічний колектив і учні ліцею села Нудиче Головинської селищної ради Ковельського району.

■ На лінії вогню

«Худобу, насправді, було шкода, на відміну від потвор у людській подобі – москалів»

Так воїн «Сталевої Сотки» Віктор порівнює свою мирну роботу – забійника – і з нинішньою на передовій

Сергій ХОМІНСЬКИЙ, начальник відділу комунікації 100-ої ОМБр Сухопутних військ України

— «Мацик» – це моє прізвисько ще з дитинства. Хлопчаком ходив і наспівував жартівливу пісеньку зі словами: «Мац-мац – її нема, / Підманула-підвела!». Тож мене і прозвали «Мациком», – усміхаючись, воїн розповідає про свій оригінальний позивний.

Родом Віктор із села Котів, що в Луцькому районі Волинської області. Попри те, що навіть «строчку» не служив, вже на другий день повномасштабного вторгнення, 25 лютого 2022 року, він добро-

вольцем став до лав тоді ще 50-го окремого батальйону 100-ої ОМБр ТрО – батальйону тероборони Луцького району.

Саме цей батальйон першим зі «Сталевої Сотки» пройшов бойове хрещення: у березні – квітні 2022-го його бійці боронили північно-західні підступи до столиці України.

Навесні ж 2023-го Віктор, разом з усією бригадою, вибув на виконання бойових завдань на Сході України. Як командир піхотного відділення, «Мацик» зятято бився з ворогом у Серебрянському лісі, на Покровському, Торецькому, Костянтинівському напрямках...

Цікаво, що в цивільному житті чоловік впродовж 14-ти років працював забійником худоби. Доводилося відправляти «на м'ясо» і свиней, і велику рогату худобу. Та нині Віктор переконаний: гіршою за московита тварюки в природі

не існує:

– Я їх і до війни за друзів ніколи не вважав, а зараз – і поготів, – зізнається «Мацик». – Худобу, насправді, було шкода. А ось шкодувати потвор у людській подобі, які принесли на нашу землю горе війни – у мене ну ніяк не виходить...

Нині Віктор обіймає посаду командира бойової машини у 3-му механізованому батальйоні 100-ої ОМБр. І бойового досвіду в цього чоловіка чи не більше, ніж у армій кількох країн НАТО разом узятих...

– Що допомагає триматися, роками перебуваючи в самісінькому пеклі війни? – запитуємо у волянина.

– Воно все разом працює. І молитва допомагає, і вміння контролювати себе у будь-якій ситуації. Та чи не найбільше кожного із нас зіграють думки про найрідніших людей, – щиро зізнається боєць.

Для «Мацика» такими людьми

ФОТО: 100 ОМБр.

Віктор-«Мацик» – сталевий воїн «Сталевої Сотки».

є 74-літня мама Надія Олексіївна, кохана дружина Наталя та двійко дітей – 17-річна донька Аліна і 10-річний син Денис.

Нагадуємо, що в лавах «Сталевої Сотки» своє місце може знайти кожен охочий і кожна охоча.

Головне, усвідомлювати, що це наша держава – і ніхто інший, окрім нас самих, її не захистить. Телефони рекрутингового центру 100 ОМБр: 0678048100 0931933673. ■

■ У номер!

П'яний, із фальшивими номерами і без документів...

Ковельським патрульним попався унікальний водій у... комендантську годину. На що розраховував цей відчайдух?

Марта САЛО

«Інспектори зупинили водія автомобіля Mercedes-Benz, який рухався під час дії комендантської години. Спілкуючись із кермувальником, вони помітили в нього ознаки алкогольного сп'яніння, – інформують патрульні. – Чоловік погодився пройти огляд за допомогою приладу Драгер. Результат – 0,85 проміле. Ба більше, інспектори з'ясували, що державні номерні знаки не належать цьому авто, а також керманіч не мав із собою документів на транспортний засіб та чинний страховий поліс».

Також у Ковелі патрульні отримали повідомлення, що на вулиці Сагайдачного водій автомобіля Skoda здійснює небезпечні маневри, конфліктує з іншими учасниками руху та, ймовірно, перебуває в стані сп'яніння. Інспектори оперативно розшукали й зупинили авто.

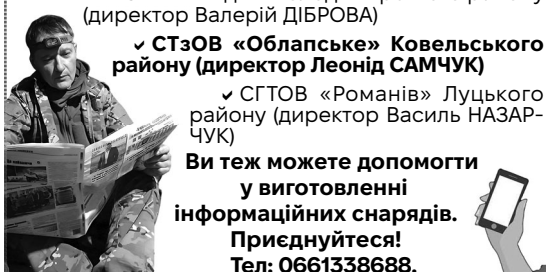
Кермувальник намагався уникнути відповідальності, замкнувшись усередині своєї автівки, а також відмовився від проходження огляду на стан сп'яніння. Крім того, патрульні встановили, що чоловік позбавлений права керування на 7 років і повторно протягом року сів за кермо на підпитку.

Патрульні відсторонили цих громадян від керування транспортними засобами та склали на них відповідні адміністративні матеріали. ■

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ» ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

- ✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНОК)
 - ✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)
 - ✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)
 - ✓ С(Ф)Г «Зоря» Луцького району (директор Степан САЙКЕВИЧ)
 - ✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор з виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)
 - ✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)
 - ✓ СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)
 - ✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (директор Василь НАЗАРЧУК)
- Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 0661338688.

■ Важливо!

Бюджет-2026: Підвищення зарплат учителів, безкоштовне харчування та подвоєні стипендії

Чого очікувати освітянам та учням у наступному році, розповіли в партії «Слуга Народу»

Катерина КОЗАЧУК

У 2026 році українських учителів очікує одне з найбільших підвищень зарплат за всю історію незалежності. Уряд закрив у Державний бюджет на 2026 рік масштабне збільшення фінансування освіти – до 278,7 млрд грн, що на 79,8 млрд більше, ніж у 2025-му. Основна частина цих коштів буде спрямована на підтримку педагогів, оновлення освітньої інфраструктури та розвиток науки.

В партії «Слуга Народу» пояснили, що це рішення було ухвалено за ініціативою Президента України Володимира Зеленського, який поставив перед урядом конкретне завдання – знайти ресурси та забезпечити реальне зростання оплати праці освітян.

«2026 рік стане фундаментальним для всієї української освіти – від садочка до наукових лабораторій. Освіта – це наша оборонна лінія так само, як і військовий фронт. Інвестиції в учителя сьогодні – це інвестиції в перемогу України завтра», – вважає очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

НАЙБІЛЬШЕ КОМПЛЕКСНЕ ПІДВИЩЕННЯ ЗАРПЛАТ ПЕДАГОГІВ

В партії «Слуга Народу» зазначають, що одним із ключових рішень стало суттєве посилення оплати праці освітян. Вже наступного року вчителі отримають два етапи підвищення: з 1 січня 2026 року – на 30%, а з 1 вересня 2026 року – ще на 20%.

Варто зазначити, що ще

на етапі першого читання державного бюджету уряд пропонував виділити на підвищення зарплат освітян 53,8 млрд грн. Під час доопрацювання документа цю суму збільшили до 59,8 млрд грн, а після фінальних консультацій парламент додатково підтримав виділення ще 4,8 млрд грн. Ці кошти дадуть змогу профінансувати не тільки подальше зростання заробітних плат, а й запустити нову модель оплати праці, провести консультації з профспілками та педагогічною спільнотою й підготувати відповідний урядовий законопроект.

«2026 рік стане фундаментальним для всієї української освіти – від садочка до наукових лабораторій», – очільниця партії «Слуга Народу» Олена Шуляк.

В «Слугі Народу» акцентують, що йдеться не про разові премії чи тимчасові доплати, а про нову системну модель оплати праці, яка формуватиме справедливий і прогнозований зарплатний для всіх категорій педагогічних працівників.

ІНФРАСТРУКТУРА, ПІДРУЧНИКИ ТА ХАРЧУВАННЯ

В партії «Слуга Народу» зазначають, що, крім заробітних плат, бюджет-2026 передбачає широкий спектр інвестицій у розвиток закладів освіти. Зокрема, 17 млрд грн буде спрямовано на модернізацію шкіл та інші інфраструктурні проекти. Серед них 6,2 млрд грн підуть на безпечні укриття у школах та дитсадках.

Нові шкільні підручники для учнів 4-х і 9-х класів

державна закуповуватиме за 2,1 млрд грн, що на 700 млн більше, ніж у попередньому році. Також у бюджеті передбачено 14,4 млрд грн на безоплатне харчування для 3,5 млн учнів – від першого до одинадцятого класу.

СТИПЕНДІЇ ПОДВОЮТЬСЯ

В партії «Слуга Народу» додають, що в Державному бюджеті України на 2026 рік передбачено 6,6 млрд грн на виплату академічних та іменних стипендій студентам закладів освіти. Це на 1,2 млрд грн більше, ніж у 2025 році. Таким чином, з 1 ве-

сендія за галузевим принципом (підвищена) – з 3 710 грн до 7 420 грн.

Для студентів коледжів також передбачене підвищення: стипендія Президента України зросте з 7 600 грн до 15 200 грн; стипендія Верховної Ради України – з 3 320 грн до 6 640 грн; мінімальна академічна стипендія – з 1 510 грн до 3 020 грн; підвищена академічна (за особливі успіхи) – з 2 197 грн до 4 394 грн; стипендія за галузевим принципом – з 1 930 грн до 3 860 грн; стипендія за галузевим принципом (підвищена) – з 2 809 грн до 5 618 грн.

ГРОШІ НА НАУКУ

В партії «Слуга Народу» розповіли, що для науки закладено 19,9 млрд грн. Ці кошти підуть на базове фінансування університетів та наукових інституцій, створення дослідницьких центрів передового досвіду, підтримку наукових парків, стартапів та інноваційних команд.

«Україна має створювати власні технології, а не лише запозичувати чужі. Саме тому держава інвестуватиме в університети та молодих учених навіть у такі складні часи», – говорить очільниця «Слуги Народу» Олена Шуляк.

Крім того, в 2026 році запрацює нова модель проєктної аспірантури у STEM-галузях, у межах якої понад дві тисячі молодих дослідників отримуватимуть щомісячні стипендії до 10 тисяч гривень. Також уряд оновив Стратегію розвитку вищої освіти та ухвалив рішення збільшити Премію Кабінету Міністрів України за інноваційні технології до 300 тисяч гривень, розширивши коло команд, які можуть на неї претендувати. ■

■ Ім'я Волині

«Кожному тримати особисту лінію фронту. І Бог допоможе»

На 96-му році життя зупинилося серце видатного волинянина, заслуженого працівника культури України, педагога, засновника і багаторічного керівника легендарної хорової капели «Посвіт», щирого друга редакції газети «Волинь» Ростислава Григоровича Кушнірука

Василь УЛІЦЬКИЙ

Його називали поводитирем української ідеї та совістю Волині. Життєвий шлях Ростислава Григоровича – як дзеркало, де відображаються національні прагнення українців і непростий та героїчний шлях до них.

Народився Ростислав Кушнірук у селі Княгининок (тоді – Німецьке) біля Луцька 27 червня 1930 року в патріотичній родині. Його батько, Григорій Дем'янович, був ініціатором та одним із фундаторів будівництва школи та православної церкви Покрови Пресвятої Богородиці, яку почали зводити у 1939 році і яка й досі є окрасою села та краю (до речі, свої цеглинки підносили тату і його син Ростислав). На початку німецько-радянської війни в Луцькій тюрмі радянськими каральними органами були вбиті тисячі українських патріотів, серед яких – дядьки та двоюрідні брати Ростислава Кушнірука. Його старший рідний брат Анполінарію на псевдо «Чорногуз» був вояком УПА. На жаль, попри всі зусилля, Ростислав Григорович так не зміг знайти могилу брата, якого «сам провів на війну»...

У 1944-му Кушніруків виселили на північ росії, в Кіровську область, як родину члена ОУН-УПА, де сім'я жила й працювала в тяжких умовах 14 років. Там юний хлопець трудився на лісопалі, опанував ремесло ковалів, а також усіяло намагався розвинути свої музичні здібності, самотужки вивчивши нотну грамоту. Завдяки неабиякому творчому хисту, Ростиславу запропонували

місце у Вятському народному хорі. Проте після реабілітації, у 1959-му, він обрав дорогу назад, до батьківської хати.

Після повернення на рідну землю Ростислав Кушнірук із відзнакою закінчив Луцьке державне музичне училище, де залишився працювати викладачем хорових дисциплін.

Був одним із організаторів Народного Руху України на Волині, а напередодні Покрови Пресвятої Богородиці і Дня створення Української Повстанської Армії у жовтні 1989-ого заснував хоровий колектив «Посвіт», як символ світла і надії на відродження. Хорова капела під керівництвом Ростислава Кушнірука стала культовою і знаною не лише в рідному краї, а й в усій Україні. Вона першою на Волині публічно виконала гімн «Ще не вмерла Україна», а також повстанську пісню «Ой, у лузі червона

«Хорова капела «Посвіт» першою на Волині публічно виконала гімн «Ще не вмерла Україна», а також повстанську пісню «Ой, у лузі червона калина».

на калина». На 50-річчя УПА «Посвіт» мав честь уперше виступати в Національному палаці «Україна» на запрошення Бориса Шарварка.

Ростислав Кушнірук до глибоких років був активним учасником громадсько-політичного життя, став ініціатором збору матеріалів про учасників визвольного руху, видав дві збірки пісень. Його енергія, віра в людей та Україну заряджали всіх і кожного.

Але ми, працівники ре-

«Слава Україні! Героям слава!» – завжди гучно й піднесено промовляв Ростислав Григорович Кушнірук (1930 – 2025).

дакції «Волині», маємо щастя тішитись і особистими спогадами про Ростислава Григоровича, дружбою з ним. Адже він часто був гостем редакції, обов'язково і завжди – з піснею (його гучний голос забути неможливо), колядував у нас ще

незмінною усмішкою радив він у часи сумнів, міцно тиснувши на прощання руку своєю міцною ковальською правицею.

Він так багато своєї душі залишив у всіх нас...

Вічна пам'ять Вам, Ростиславе Григоровичу, і співчуття всім, хто знав цю світлу Людину!

P.S. Під час велелюдного відспівування Ростислава Кушнірука в церкві Покрови Пресвятої Богородиці села Княгининок Луцького району настоятель храму отець Михайло Бучак у своїй зворушливій промові яскраво підкреслив, що неймовірно добре й патріотичне серце засновника «Посвіту» протягом усього життя складалося з двох рівнозначних частин: «Бог» і «Україна». А тепер Всевишній слухатиме на Небі українські ноти та пісні від Ростислава Кушнірука...

Проводжали 95-річного Маєстро з церковного подвір'я на місце останнього спочинку гучними щедрими оплесками... ■

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Хорова капела «Посвіт» втратила свого батька

З невимовним сумом ми сприйняли звістку про відхід у вічність великого українця, заслуженого працівника культури України, талановитого педагога, митця, композитора, засновника та незмінного багаторічного керівника народної аматорської хорової капели «Посвіт»

Ростислава Григоровича КУШНІРУКА.

Його 95-річний життєвий шлях був прикладом безмежної відданості українській культурі, пісні та національній ідеї. Він був не просто керівником колективу, а справжнім наставником, патріотом та борцем за Україну, який пройшов через випробування політичними репресіями та Сибіром.

Світла пам'ять про цю легендарну людину, чий голос і чия діяльність надихали тисячі людей, назавжди залишиться в наших серцях. Його внесок у збереження та розвиток української пісенної спадщини неоціненний.

Ростиславе Григоровичу, ми продовжимо Вашу справу. Вічна Вам пам'ять! Зі щирим співчуттям родині – учасники народної аматорської хорової капели «Посвіт».

Погляд

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат України, фракція «Європейська Солідарність»

У чому полягає небезпека виборів під час війни

Як виглядатимуть гіпотетичні вибори під час війни, можна побачити вже з учораньої фрази путіна, мовляв, люди зустрічають російських солдатів словами: «Ми чекали на вас». Видається, він досі в це вірить, і саме на цьому ґрунтується його оптимізм щодо виборів в Україні, на яких кремль наполягає

Але в чому небезпека виборів під час війни? І які ризики несуть заяви керівництва держави про готовність їх організувати «за 60 – 90 днів»?

Варто нагадати, що зміна влади в Україні – одна з перших вимог путіна в його довгому списку. На початку вторгнення 2022 року вони розраховували змінити владу силовим шляхом. Тоді це не вдалося, але кремль і сьогодні не втрачає оптимізму поставити свою маріонетку в Києві.

Вигадані історії про зустрічі російських солдатів із квітами лише укріплюють їхню віру в перспективі перемоги проросійських кандидатів на виборах. Саме тому кожен проєкт «мирних меморандумів» містить пункт про проведення виборів.

Уже зараз очевидно, що кремль не буде підписувати жодних документів із Зеленським. Путін сприймає мирну угоду як інструмент фіксації власної перемоги, тому підписувати її має інший президент України.

Відповідно, вибори кремль розглядає як альтернативний спосіб зміни влади. А це означає, що в разі старту виборчої кампанії росія впливатиме на неї максимально агресивно.

Нескладно уявити, як у кремлівських фантазіях виглядатимуть вибори під час війни. Проведення виборів супроводжуватиметься цілим пакетом російських вимог: повний доступ для проросійських партій, повернення російських медіа та пропаганди, реєстрація кандидатами всіх зрадників та сепаратистів – від медведчука до азарова.

І все це буде подано американцям як «вільні вибори» та «свобода слова». Для частини американського істеблішменту така аргументація дійсно може здатися переконливою, і вона буде трансляватися до нас.

Як наслідок, Україні висунуть умови «передвиборчого перемир'я». Ззовні вони виглядатимуть цілком демократичними для тих, хто не розуміє українського контексту: «В ЄС і США немає заборонених партій, російські ЗМІ не закривають, пропаганда – це частина виборчого процесу. Ми хочемо того самого й в Україні».

Якщо це не вдасться швидко зупинити, то після кількох місяців переговорів про виборче перемир'я з'явиться якийсь «компроміс». Передбачити його зміст складно, але участь у виборах кандидатів із кремлівською підтримкою залишиться в будь-якому варіанті.

Під час кампанії проросійські кандидати говоритимуть: «Бачите, зараз не бомблять, ракети не літають, на фронті не вбивають. Якщо хочете, щоб так було й далі – голосуйте за умовного медведчука». А якщо ні – знову будуть ракети, обстріли і фронт. І російська армія тим часом стоятиме вздовж лінії розмежування, нагадуючи, як і за кого «треба голосувати».

Паралельно розкручуватимуться кампанії зі згортання української ідентичності. Гасла «Мова, Віра, Армія» повернуться – але вже в іншому сенсі: «Голосуйте правильно – і знов зможете слухати нормальну російську музику, діти не будуть «кривлятися українською», ТЦК розпустять, а російська церква повернеться в кожне село».

Очевидно, Україні критично потрібні вибори. Як опозиційний політик, я не маю жодних сантиментів щодо чинної влади. Але проведення виборів під час війни містить очевидні загрози, здатні привести до катастрофічних наслідків. Саме тому Конституція та закони прямо забороняють вибори під час воєнного стану.

Не повинно бути сумнівів: знищення незалежної України – одна з ключових цілей путіна. Яким шляхом це буде реалізовано – воєнним, дипломатичним чи через вибори – для кремля лише деталі. Завдання влади та суспільства – не допустити цього. Вибори в Україні можуть відбуватися лише на українських умовах. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Олександр МОЙСЕЄВ – боєць із селища Колки;
Іван ПИКАЛЮК – боєць із селища Локачі;
Богдан БЕРЕСТИК – боєць родом із селища Цумань (проживав у селі Липне, що на Ківерцівщині);
Андрій ГАННУЩЕНКО – боєць із села Уляники, що на Рожищенщині;
Георгій ГАЙДАЙ – боєць із села Городок Луцького району;
Леонід РЕКРУТ – боєць із села Брани, що на Горохівщині;
Дмитро ТРОФІМЮК – боєць із міста Ківерці;
Віталій ТИМОФЕЄВ – боєць із міста Ковеля;
Віктор ФЕСИК – боєць із села Любешівська Воля, що на Любешівщині;
Борис СЛИВКА – боєць із села Дубечне, що на Старовижівщині;

Дмитро ВАВДІЮК – боєць із села Щитинська Воля, що на Ратнівщині;
Роман ЛІТВІНЧУК – боєць із села Острівки Володимирського району;
Іван ЛАЙТАР – боєць із міста Ковеля;
Микола СЕЛИХ – боєць із села Бучинь, що на Старовижівщині;
Анатолій КОСТИЧЕВ – боєць із селища Цумань;
Віктор КІЦ – боєць із селища Турійська;
Роман ПАСАЛЬСЬКИЙ – боєць із села Шистів Володимирського району;
Ярослав МІСАЙ – боєць із села Свйчів Володимирського району;
Микола АБРАМОВИЧ – боєць із села Крупа Луцького району;
Михайло ЧЕРНЮК – боєць із міста Луцька.

■ Прямая мова

«Війна на виснаження триватиме й надалі майже весь 2026-ий рік»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Микола КНЯЖИЦЬКИЙ, народний депутат від фракції «Європейська Солідарність», про переговори:

«Війна триватиме далі, незалежно від того, як ідуть переговори. Переговорний процес може тривати роками, і весь цей час путін продовжуватиме намагатися вбивати все більше людей. Відповідальна влада мала б готувати суспільство саме до такого сценарію, а не продукувати примарні надії, що «все скоро закінчиться». Тому питання утримання лінії фронту та збереження життів наших солдатів є значно важливішими за обговорення «мирних планів».

Віталій ПОРТНИКОВ, про те, чому російське суспільство не реагує на велику кількість загиблих росіян на війні:

«Коли людині платять, і вона добровільно підписує контракт – її загибель сприймається інакше. Це виглядає як ризикована, але добре оплачувана робота. Хтось захотів ці гроші й загинув, а хтось не захотів – і залишився живий. Це сприймається як вибір – не як примус. Путін, мовляв, не змушував – він запропонував гроші. Але, якщо одного дня гроші закінчаться і почнеться відкрита мобілізація, суспільна реакція може бути зовсім іншою».

Олена КОЗОБРОД, військова 93-ої ОМБр «Холодний Яр», закликає українців цінувати всіх військовослужбовців, незалежно від місця служби:

«Важливо, щоб суспільство цінувало й працю військових тилу. Адже ми забезпечуємо роботу бойових підрозділів, живемо на казарменому становищі. Якщо мені накажуть мити солдатські туалети, робитиму це, не скаржачись. Бо головне – бути корисною, залученою до спільної справи – відбиття російської навали. В армії для кожного знайдеться посильна робота».

Сергій ФУРСА, фінансист, блогер, про російські ракетно-дронові атаки на український тил:

«Цієї зими темних годин буде багато. І цією темрявою росіяни будуть намагатися підняти найтемніші частини нашої душі. Направити ненависть на енергетиків. На українських перемовників. На саму ідею спротиву росіянам.

І наша задача – витримати. Не дати путіну залізити нам у голову. І не дати собі перетворитися на тупих зомбі, що не здатні розуміти причинно-наслідкові зв'язки».

Інна СОВСУН, народна депутатка України від «Голосу», про проблему низьких зарплат військовослужбовців:

«Якщо партнери проти фінансувати зарплати військових напряму, тут теж можна знайти вихід. Давайте створимо програми, які будуть вважатися соціальними виплатами, але по факту будуть підтримкою військових. Замість того, щоб роздавати 1 тисячу гривень усім підряд із нагоди зими, можна виплачувати 10 тисяч на місяць на одну дитину в родині військових. Адже діти, в яких мамо чи тато воює, мають сильніше психологічне навантаження й імовірно потребуватимуть, скажімо, репетиторів. Окрім дітей, можна створити програми виплат батькам, дружинам чи чоловікам чинних військових».

Віктор ТАРАН, блогер, про те, скільки триватиме війна:

«Війна на виснаження триватиме й надалі майже весь 2026-ий рік, росія продовжуватиме тиснути на лінії фронту, оскільки має там перевагу і не бачить жодних причин зупинитися... Єдине, що може змінити ситуацію з переговорами – це кардинальна зміна на полі бою на користь України. А це неможливо здійснити, поки фронт не поповниться новими солдатами та офіцерами. Для цього влада має почати реальну боротьбу із СЗЧ та проваленою мобілізацією...».

Павло КАЗАРІН, журналіст, військовий, закликає приєднуватися до ЗСУ:

«Костя – львівський айтишник, який учив нас виживати під Бахмутом. Тарас – дизайнер-добровolecь, який самотужки створив брендбук Збройних Сил. Ангеліна – 21-річна дівчина-веганка, яка після журфаку КНУ прийшла літати на «крилі». Дмитро – «бусифікований» програміст, що став одним із кращих технарів роти.

У нас в армії зібралася чудова компанія. Просто зараз вона перепише правила гри для цього століття. Проводить водорозділ між свободою та рабством. Пише підручник історії й створює посібники з військової справи. Ви завжди можете стати співавтором. Для цього потрібно не так уже й багато – вдягнути піксель».

Андрій МАГЕРА, заступник голови ЦВК України в 2007 – 2018 роках, експерт із конституційного права, про тиск на Україну з боку США з вимогою поступитися росії територіями:

«Виходить, що в 1994 році за Будапештським меморандумом Україна відмовлялася від ядерної зброї для того, щоб у 2025 році Сполучені Штати змушували нас відмовитися від територіальної цілісності. Гарний урок для тих держав, які заохочували відмовитися від ядерної зброї, або для тих, які завжди планували бути без'ядерними, а тепер не віритимуть у жодні зовнішні гарантії й запевнення. Безумовно, адміністрація Трампа робить усе можливе для того, щоб замість восьми ядерних держав у світі стало 28».

Зоя КАЗАНЖИ, блогер, про настрої на Одещині, яку нещадно бомбить росія, що призвело до майже повної відсутності світла:

«Про одеситів. Люди стійкі. Я читаю пабліки, чати, розмовляю і бачу, що ніхто не опускає руки. Всі роблять те, що в силах, щоб стало легше не лише собі, а й тим, хто поруч. Немає тотальної зневіри. Якщо російські та проросійські пропагандисти сподіваються, що той терор, який влаштувала нам їхня недовкраїна, спонукає людей виходити на вулиці й волати про «мир за будь-яку ціну», то вони дуже помиляються. Більшість розуміє, хто головний ворог і розуміє те, що лише знищення ворога дасть змогу нам усім видихнути».

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Фото: eurosolidarity.org.

Таким подарунком неймовірно раді на передовій.

Комплекси «Ай-Петрі» якісно борються з російськими КАБами та БпЛА

Цими днями Петро Порошенко передав військовим ще чотири такі установки

Ольга СОКОЛОВА

Зараз завдання українського народу, нашого суспільства – захистити кожного воїна так само, як вони захищають нашу державу на лінії фронту. Наша команда сьогодні передає чергові чотири комплекси «Ай-Петрі». Їх отримують 225-й штурмовий полк та 21-а окрема механізована бригада, – повідомив Петро Порошенко. – Розмови про те, що комплекси «Ай-Петрі» служать якісно, вже давно розлетілися серед українських воїнів. Комплекси ПДТР відпрацьовують по керованих авіаційних бомбах та «крилах» ворога, серед яких набридливі та небезпечні «Ланцети», «Зали», «Орлани» та «Суперками».

За словами Порошенка, виробництво «Ай-Петрі» працює 24/7 та продовжує нарощувати потужності. «Це все для того, щоб виготовити максимальну кількість комплексів, які берегти життя воїнів», – зазначив він.

ЯК ВОНИ ПРАЦЮЮТЬ

Комплекси протидії технічним розвідкам «Ай-Петрі» працюють за принципом виявлення, аналізу та активного придушення технічних каналів розвідки противника, насамперед радіоелектронних. Комплекс не тільки сканує радіоэфір та розпізнає, чи є сигнал та об'єкт ворожим, а й блокує (глушить) та допомагає знищити

«Завдання №1 нашого суспільства – захистити кожного воїна так само, як вони захищають нашу державу на лінії фронту», – наголошує Петро Порошенко.

Комплекси ПДТР відпрацьовують по керованих авіаційних бомбах та «крилах» ворога, серед яких набридливі та небезпечні «Ланцети», «Зали», «Орлани» та «Суперками».

джерело загрози (передає координати для артилерії чи Сил безпілотних систем).

ДО РЕЧІ

Починаючи з осені 2023 року, Петро Порошенко інвестував понад 200 мільйонів гривень у виробництво унікальних систем

протидії засобам технічної розвідки «Ай-Петрі СВ», які успішно пройшли випробування та використовуються у Збройних силах, прикриваючи тисячу кілометрів лінії боєзйткнення. В березні 2025 року був підписаний контракт із Міністерством оборони на виготовлення цих комплексів. ■

■ Отакої!

На армію не вистачає 350 мільярдів

На зустрічі з визначеними Банковою журналістами Зеленський заявив, що військовим неможливо підняти зарплати в 2026 році, бо на це в бюджеті просто немає грошей

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат від «Євросолідарності»

Шкода, що серед присутніх не знайшлося журналістів, які запитали б Зеленського, чому він і його політична сила знаходять кошти на «кешбек», дороги на туристичних курортах, «Вовину тисячу», під-

няття видатків на ДБР, Офіс Президента, ВР та інші державні установи, «Телемарафон», стратегічні комунікації.

«Європейська Солідарність» знайшла в бюджеті на 2026 рік 63 мільярди гривень, які можна переспрямувати на підняття зарплат військовим. Ми подавали відповідні прав-

ки, презентували їх на чисельних брифінгах і в залі.

Але Зеленський не спілкується з Верховною Радою, це перший

недофінансування армії складає щонайменше 350 мільярдів гривень! Це неприпустимо. Ми готуємо зміни до бюджету на 2026-ий рік із

Дико, коли Верховний головнокомандуючий захищає не солдата, а – «Телемарафон» і «кешбек».

президент, який повністю уникає комунікацій із опозицією, бо ж у теплій ванні – комфортніше. Через некомпетентність влади в бюджеті на наступний рік

вимогою секвестру і перенаправлення коштів на ЗСУ. Дико, коли Верховний головнокомандуючий захищає не солдата, а – «Телемарафон» і «кешбек». ■

Головнокомандувач Збройних Сил України Олександр Сирський повідомив, що протяжність актуальної лінії активного фронту становить 1 218 кілометрів.

Вчора правоохоронці знайшли зброю, з якої 30 серпня вбили на замовлення росії народного депутата і відомого українського політичного діяча Андрія Парубія. Пістолет із глушником був у схованці, яку підозрюваний у вбивстві Михайло Сцельніков облаштував після вбивства.

У росії запроваджують забороны на вхідні міжнародні дзвінки із 47 так званих «недружніх» країн без попередньої згоди абонента. Це аргументують нібито боротьбою з телефонним та інтернет-шахрайством.

■ На лінії вогню

Боець «Любомль» утримував позицію 145 днів

50-річний Андрій Шарандак – звичайна людина, яка під час надзвичайних обставин війни проявила неабиякі морально-вольові та фізичні якості, утримуючи рубіж оборони понад 4 місяці! За цей час він разом із побратимами знищував техніку росіян, коригував удари української артилерії та дронів, а одного з російських штурмовиків узяв у полон

Олесь ВЕРНИГОРА

Андрій Юрійович після школи закінчив Шацький лісовий технікум – справжню кузню кадрів для всієї лісової галузі нашої держави. Після 1994 року трудився за спеціальністю в одному з волинських лісгоспів, далі змінив фах: оператор на АЗС, експедитор із доставки хліба в торговельні мережі... Словом, жив, як і більшість його земляків із українсько-польського прикордоння.

Але все змінило повномасштабне вторгнення російських окупантів. Буквально в перший день агресії окупанти завдали ракетно-бомбових ударів і по Волині, дорогами повз рідний Любомль на Захід поїхали колони біженців... Ще тоді стало зрозуміло: війна справді не закінчиться без тих, хто здатен тримати зброю в руках та ефективно захищати Вітчизну.

Андрій Шарандак був мобілізований у ЗСУ в січні цього року. Потрапив до складу 156-ї Окремої механізованої бригади Оперативного командування «Захід» Сухопутних військ Збройних Сил України, де взяв собі бойове псевдо, пов'язане з рідним краєм – «Любомль». Тут у березні і зустрів 50-річчя.

З тих пір розвідник одного з підрозділів механізованого батальйону виконав чимало бойових завдань. А

«На війні головне – зробити перший крок», – каже борець «Любомль».

«Щодо героїства? Та кожен боїться спочатку. А потім – береш я...ця в жменю, і – пішов...»

той особливо пам'ятний героїчний та тривалий вихід на позицію в «сірій зоні» розпочався з наказу облаштувати та зайняти позицію для спостереження за ворогом та здійснення коригування для ударів по окупантах як артилерією, так і дронами. На спостережному пункті постійно перебувало по два – три українських бійці. Крім постійної уваги людей, допомагав виконувати бойові завдання і місцевий песик, якого хлопці назвали «Брехун» (бо гавкав, по-сільському – «брехав», одразу, як тільки окупанти проявляли активність і починали пересуватися).

СП (спостережний пункт. – Ред.) знаходився на околиці практично вщент зруйнованого рашистами села, біля якого противник постійно висував своє озброєння для обстрілу українських позицій. Особливо дошкуляв російський танк, який, зрештою, після точного визначення «Любомлем» і його хлопцями координат цілі, був знищений.

Захопили на Донеччині наші бійці і полоненого. Це

відбулося, коли пара рашистів висувалася в бік їхнього спостережного пункту. Наші дрони скидами знищили одного окупанта, а другий виявився тільки контуженим. У момент знешкодження тримав у руці гранату, але вдалося його обеззброїти та, врешті-решт, вгамувати. Потім – переправили у підрозділ, де він поповнив обмінний фонд.

«Любомль» каже, що до їхньої позиції дуже важко було дістатися іншим побратимам. Тому й евакуація пораненого бійця, якому солдат надав першу допомогу, відбувалася довго. Але життя йому врятували... Забезпечення відбувалося з повітря, скидами з дронів. «Щодо героїства? Та кожен боїться спочатку. А потім – береш я...ця в жменю, і – пішов... На війні головне зробити перший крок! Тому в армії навчатися потрібно, насамперед, для того, щоб вижити. І перемогти!».

Удома свого найріднішого Героя завжди чекають дружина та двоє доньок. Тому після виходу з позиції «Любомль» побував у

Ось таким зарослим і бородатим повернувся із чотиримісячної позиції в «сірій зоні» Андрій Шарандак.

відпустці, де зустрівся з родиною. А після повернення в підрозділ отримав відзнаку командира бригади, його також представлено до відзначення державною нагородою, наголошує Відділ зв'язків з громадськістю Оперативного командування «Захід» Сухопутних військ Збройних Сил України.

Відео розмови з Андрієм-«Любомлем» можна знайти за цим посиланням. ■

Фото: dilo.net.ua.

Погляд

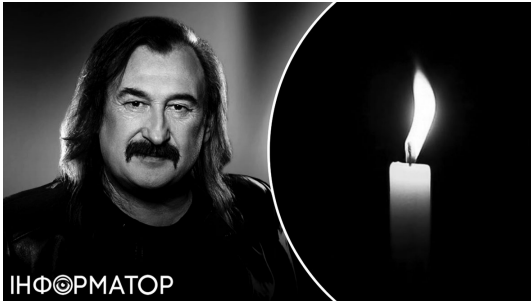
Галина ЯРЕМА, керівник відділу культури газети «Високий Замок»

Голос, що співав серцем усієї країни

Переживши тяжку хворобу та складні операції, Степан Гіга пішов із життя 12 грудня 2025 року у львівській лікарні, де з 19 листопада перебував у тяжкому стані. Кілька днів тому стало відомо, що співакові ампутували ногу...

Фотоколаж: informator.ua.

ІНФОРМАТОР

«Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну...»

Ця втрата стала глибоким ударом для українців – не тільки для тих, хто виріс на його піснях, а й для молоді, яка відкрила в його творчості щирість, непідробну емоцію й українську глибинну мелодику.

Степан Гіга залишив нам більше, ніж музику. Співак залишив приклад життєвої відданості своїй справі, таланту, який народжувався не лише в нотах, а й у глибокому почутті любові до рідної землі. Його творчість – це частина української душі, яку ми бережимемо та пам'ятатимемо.

Степан Гіга народився 16 листопада 1959 року в селі Білки Закарпатської області, де вперше почув музику і де почали формуватися ті нотки душевності, щирості та тепла, які згодом зробили його унікальним голосом української естради.

Його шлях до великої сцени не був легким: хлопець із села, який працював слюсарем і водієм, довго йшов до музичної освіти, чотири рази намагаючись вступити до музичного училища. Та талант переміг – і вже згодом Степан Гіга став солістом Закарпатської обласної філармонії, а потім створив власний гурт «Друзі мої».

У 1990-х і 2000-х роках Гіга випустив низку хітів, які стали частиною культурного коду України – пісні «Вулиця Наталі», «Цей сон», «Яворина», «Золото Карпат» та інші звучали на радіохвилях, на концертах, і відгукувалися у серцях слухачів різних поколінь. Його альбом «Вулиця Наталі» став першим у незалежній Україні з тиражем у мільйон продажів та приніс артисту «Золотий диск» – унікальне досягнення для української сцени.

У 1998 році Степана Гігу було удостоєно звання заслуженого артиста України, а у 2002-му – народного артиста України – визнання, що стало символом його величезного внеску в українську культуру.

Але його історія – це не лише про музичні нагороди. Це історія про сліпучий оптимізм і щире любов до рідної пісні, про те, як артист із глибоким українським корінням своїм голосом навчив слухачів шанувати рідну мову і культуру, залишаючись щирим і вірним самому собі. У роки, коли музична сцена змінювалася, він не змінював свого стилю, своєї манери, свого образу – і саме завдяки цьому його пісні стали тим мостом між поколіннями, який сьогодні так важливо берегти.

Пам'ять про Степана Гігу житиме у кожному слові його текстів, у кожній мелодії, що торкається душі. Його голос не мовчить – він звучить у серцях тих, хто слухав його пісні під час сімейних свят, у спогадах про перше кохання, а також у піснях, що лунали на концертах і фестивалях далеко за межами України.

P.S. «На могилі моїй посадить молоду яворину, і не плаче за мною, за мною заплаче рідна. Я любив вас усіх, та найбільше любив Україну, певно, в цьому і є та найважча провина моя...». Автором цих слів є визначний поет-пісняр Степан Галябарда. Пісня «У райському саду» («Яворина») була написана 1995 року і присвячена пам'яті музичного виконавця Назарія Яремчука. Композицію вперше у 1995 році виконав Степан Гіга (який став автором музики), після чого вона швидко здобула велику популярність в Україні та стала однією з найвпізнаваніших музичних візитівок виконавця. ■

Центр Управління Відходами «Чистий Луцьк» відвантажив понад 200 одиниць побутової техніки загальною вагою майже 3 тонни на утилізацію у АБМ-рециклінг – товариство, яке має офіційну ліцензію Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України.

■ Проблема

Понад 19 тисяч дітей тимчасово залишаться без гарячих обідів

У школах та професійно-технічних закладах Камінь-Каширського району з 11 грудня призупинили харчування дітей, які мають статус потерпілих від Чорнобильської катастрофи. Причина – повне вичерпання коштів, передбачених державою на ці потреби

Ірина РОМАНЕНКО

Як розповів начальник управління соціального захисту населення Камінь-Каширської райдержадміністрації Максим Демидюк, ідеться про Камінь-Каширську, Любешицьку, Маневицьку, Сошич-

А собі депутати зарплату збільшили...

ненську та Прилісненську громади. За словами посадовця, на початку року була проведена публічна закупівля продуктів на 69,4 мільйона гривень, однак виділеного ресурсу не вистачило до кінця року. Щоб продовжити харчування, управління ого-

лосило нову закупівлю на 17,3 мільйона гривень, проте фінансування Міністерство соціалітики не надало.

Призупинення харчування торкнеться учнів шкіл району (1–11 класи), двох професійно-технічних коледжів – у Каміні-Каширському та

Фото: eyo.in.ua.

Любешові. Загалом – це 19 600 дітей, які мають статус потерпілих внаслідок аварії на ЧАЕС. Максим Демидюк пояснив, що законодавством передбачена компенсація у разі відсутності харчування: «Батькам у січні потрібно буде звернутися у ЦНАП або до старости з довідкою зі школи. Заяви передадуть до Пенсійного фонду, і він здійснить виплати».

Посадовець додав, що «ситуація хоч і неприємна, але не критична»: подібні перерви вже були у травні, а відновити харчування вдалося лише у вересні після надходження додаткових коштів. Наразі точних строків відновлення харчування немає. Все залежить від того, коли уряд ухвалить постанову та громади отримають фінансування для закупівель. Діти навчатимуться до 27 грудня, після чого підуть на двотижневі канікули. ■

■ Пульс тижня

У Луцьку п'яний чоловік влаштував стрілянину з автомата

Інцидент стався ввечері 14 грудня
Любомира НАТИНКА

До поліції надійшло повідомлення про те, що громадянин в стані алкогольного сп'яніння здійснив три постріли. На місце одразу прибула слідчо-оперативна група і затримала 35-річного фігуранта в порядку ст. 208 КПК України.

На щастя, ніхто не постраждав.

У зловмисника вилучили незадекларований у законному порядку автомат, набой та гільзи. Чоловіку вже оголошена підозра за ч. 1 ст. 263 КК України та вирішується питання про оголошення підозри за ст. 296 ККУ (хуліганство). ■

Водій BMW врізався у припарковану вантажівку: є загиблий

Унаслідок аварії травмувалися двоє підлітків
Наталка НЕКОЗ

За даними слідства, 21-річний мешканець Гіркої Полонки сів за кермо BMW у стані алкогольного сп'яніння. Він не впорався з керуванням і виїхав на узбіччя, де зіткнувся з припаркованою вантажівкою Renault Master.

«Унаслідок зіткнення двоє пасажирів автомобіля BMW, 2008 і 2007 років народження, травмувалися. Ще один, 17-річний мешканець Луцького району, загинув», – зазначають у поліції.

Водія BMW затримали та помістили до ізолятора тимчасового тримання. Йому оголосили підозру за ч. 3 ст. 286-1 КК України (порушення ПДР у стані сп'яніння, що спричинило смерть потерпілого). Санкція статті передбачає від 5 до 10 років позбавлення волі. ■

У нацпарку «чорні лісоруби» знищили понад 60 дерев

Сума завданих державі збитків становить 8 201 804 гривні
Катерина ЗАГАЙКО

Під час проведення природоохоронних заходів інспекторами Державної екологічної інспекції у Волинській області зафіксовано факт незаконної рубки дерев на території Ківерцівського надлісництва.

Як інформує екологічна інспекція у Волинській області, виявлено 62 пні з діаметрами від 18 см до 52 см незаконно зрізаних дерев порід: сосна, береза, вільха, дуб. Сума завданих державі збитків становить 8 201 804 гривні. ■

Водій намагався підкупити патрульних фантастичною сумою грошей

У Луцьку на вулиці Дубнівській інспектори помітили транспортний засіб Peugeot, який порушив правила дорожнього руху
Микола ДЕНИСЮК

Патрульні відреагували на правопорушення та зупинили вказаний автомобіль. Водій, з метою уникнення відповідальності за вчинене ним порушення, намагався запропонувати поліцейським грошові кошти.

Патрульні неодноразово попереджали громадянина про кримінальну відповідальність за ці дії, однак чоловіка це не зупинило, тож він поклав у службовий автомобіль інспекторам грошові купюри. Судячи з фото, опублікованих купюр, порушник ПДР пропонував аж... 654 гривні хабаря.

Поліцейські одразу викликали на місце слідчо-оперативну групу для подальшого з'ясування обставин та надання правової кваліфікації діям водія. ■

9 грудня у Луцькому національному технічному університеті відбулося голосування за ректора. Наступні 5 років навчальний заклад очолюватиме Ірина Вахович.

■ Добра справа

«А воїн без ніг попросив обміняти шкарпетки на... більші»

Напередодні новорічно-різдвяних свят вдови та матері загиблих на війні воїнів із Мар'янівської територіальної громади Луцького району вже вкотре висловили вдячність захисникам України зворушливим добродієм.

Авжеж, щоб зробити хорошу справу, не треба багато грошей. Добре слово та увага – найкращі ліки для зраненої війною душі

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Волонтери з цієї округи у Волинський обласний госпіталь для ветеранів війни приїжджають часто. Свого часу дітки зі села Скриголове намалювали для захисників, які гоять рани в цьому лікувальному закладі, багато малюнків, виготовили оригінальні сувеніри. Тепер ці дитячі обереги – окраса та своєрідне проміння лікарняної світлиці, сповненої болем від важких ран, смутку за повноцінним життям та ненавистю до ворогів-москалів водночас.

Із нагоди цього річного Різдва Христового вдови, матері, сестри загиблих героїв – Євгенія Харків, Наталія Байденко, Наталія Пастухова, Валентина Кривов'язова, Марія Заєць, Леся Гас – власним коштом зібрали для пацієнтів госпіталю подарунки, від яких тепло розливається по тілі та душі – добротні шкарпетки та міцну каву.

...У госпіталі Євгенію Харків із посилкою для знайомих та незнайомих захисників чекали соціальна працівниця закладу Алла Клим'юк та старша сестра медична відділення відновленого лікування для пацієнтів із травмами та захворюваннями центральної та периферичної нервової системи та опорного апарату Тетяна Ордінат – жінки, долі яких теж горем та бідою обпалила війна. Син пані Алли Ігор загинув, боронячи Україну,

Соціальна працівниця госпіталю Алла Клим'юк уже стала близькою подругою Євгенії Харків, яка часто приїжджає до поранених воїнів із волонтерською допомогою.

«То я не собі, мені вже не треба, а от братові на «нулі» така річ узимку, самі розумієте, наскільки важлива.»

в 2017 році; син пані Тетяни Володимир отримав важкі поранення в повномасштабній війні й потребує довготривалого лікування.

За словами Євгенії Харків, дружини світлої пам'яті легендарного вчителя-агента Михайла Харківа на псевдо «Ураган», попри власний невгамовний сердечний біль ці берегині вкладають у свою жертвну працю стільки професіоналізму та людяності, що поруч них навіть у прикованих до ліжка пораненнями чоловіків в очах тепліє віра в одужання та вдячність за турботу.

...Воїни не приховували: подарунки (особливо шкарпетки) їм дуже сподобалися. Хтось притискав їх до себе, ніби мрію відчувати затишок рідного дому, інші роздивлялися орнамент, наче найгарнішу, вив'язану з любов'ю картину, де хто допитувався, від кого вони, а почувши скромну відповідь Євгенії Іванівни про постійну жертвовність вдовиного товариства, не

Не всі солдати знають, що «у жіночки, яка привезла подарункові шкарпетки», на фронті були чоловік і син.

стримував вдячної чоловічої сльози.

Тих 37 дарунків виставило всім пацієнтам: і тим, хто може ходити, і тим, котрі в інвалідних візках чи прикуті важкими пораненнями до лікарняних ліжок. А один дотепник жартував: «От би пасували мені до військової форми. Так і хочеться вдягти їх, та ж не можу встати, тож мусять почекати». А інший звернувся до волонтерки з проханням обміняти шкарпетки на... більші. Шукаючи потрібний розмір, Євгенія

Іванівна опустила очі додолу, аби глянути на взуття пораненого.

Від дотику поглядом до холодних протезів натовість ніг сполотніли і тіло, й материнська душа.

«То я не собі, мені вже не треба, а от братові на «нулі» така річ узимку, самі розумієте, наскільки важлива», – так просто та вагомо Герой подякував берегиням за підтримку та увагу, якої не буває забагато для людей, котрі пройшли через пекло війни. ■

■ Особливий випадок

Луцькі хірурги видалили зі шлунка 7-річної дівчинки майже 700 грамів волосся

Утворення з волосся, слизу та залишків їжі займало третину шлунка дитини

Дарина ШЕВЧУК

За словами фахівців Волинської обласної дитячої клінічної лікарні, наприкінці листопада до них звернувся батьки за медичною допомогою через погіршення самопочуття донечки. Дівчинка скаржилася на поганий апетит і розлади травлення.

Під час обстеження медики виявили у шлунку 7-річної пацієнтки трихобезоар – стороннє тіло, що складається з волосся, слизу та залишків їжі.

Тому необхідне було оперативне втручання. Операцію провели під загальним наркозом, вона тривала близько 3,5 години.

За словами медичного директора з хірургічної роботи Ігоря Дороних, утворення займало третину шлунка і ще не було щільним, тож лікарям вдалося розділити його на частини та поетапно видалити.

Трихобезоар може формуватися впродовж місяців або навіть років. На ранніх етапах він проявляється зниженням апетиту, печією, неприємним запахом із рота та відрижкою. У важких випадках таке утворення може спричинити кишкову непрохідність.

Причиною появи трихобезоару є заковтування волосся (трихофагія) або його висмикування (трихотіломанія). Такі звички у дітей можуть виникати через стрес, тривожність, психологічні проблеми в родині або психічні розлади.

За словами лікарів, подібні випадки трапляються рідко. Попередній трихобезоар у Волинській обласній дитячій лікарні видаляли у 2021 році в дівчинки підліткового віку. Тоді утворення повністю заповнювало шлунок і мало продовження у кишківнику – так званий «синдром Рапунцель», що потребував складнішого хірургічного втручання. ■

Ось такий трихобезоар вагою 700 грамів видалили зі шлунка дівчинки.

■ Обличчя професії

«Ми тримаємо не позиції – ми тримаємо людей за спинами»

Так каже про передову Віктор Циплаков. Нещодавно він повернувся до виконання своїх службових обов'язків шерифа Нововолинської територіальної громади. Робота – не з легких: і емоційно, і фізично. Звісно, не свистять кулі, не летять міни. Але що це таке – він знає добре: у зоні бойових дій був у часи АТО і нещодавно повернувся знову з фронту...

Ігор ЛІСОВИЙ

— Вікторе, хто у житті мав вплив на формування вас як особистості? – запитую свого співрозмовника.

– Найбільший вплив мали родина і служба. З дитинства я бачив, що слово має вагу, а за вчинки – відповіді. Батьки навчили простому: не перекладати відповідальність і не шукати легших шляхів. Уже в поліції це лише закріпилося. Там швидко розумієш, що чесність і дисципліна – не абстрактні поняття, а умова виживання і довіри. А остаточно мене сформувала війна. Вона дуже чітко відділяє показне від справжнього.

– Ви з ворогом зустрілися у бою ще під час АТО. Пам'ятно це?

– Так, це не забудеться ніколи. У 2014-му було багато хаосу, браку розуміння, техніки і досвіду. Але не бракувало людей, готових ставати в стрій. Перша зустріч із ворогом – це не про героїку. Це про холод усередині, концентрацію і різке дорослішання. Ти починаєш усвідомлювати, що це не «десь далеко», а тут і зараз. Саме

Фото з архіву Віктора ЦИПЛАКОВА.

Найкрутіші миті, коли є час побути з донькою Софією та сином Іваном.

тоді стало ясно: ця війна – довго, і вона не пробаєчає наївності.

– Нещодавно ви повернулися із зони бойових дій, де перебували у рядах поліцейського спецпідрозділу. Яка обстановка там?

Війна – це марафон. Її виграють не емоціями, а відповідальністю і щоденною роботою кожного на своєму місці.

– Важка. Іншого слова не підбереш. Ворог нікуди не зник, він адаптується, тисне, використовує масу ресурсів. Але й наші бійці – вже інші. Це люди з досвідом, витримкою, навченістю.

Там немає романтики – є робота, ризик і постійна напруга. І є дуже чітке розуміння: ми тримаємо не позиції – ми тримаємо людей за спинами. Поліцейські на фронті – це дисципліна, порядок і відповідальність на

віль у хаосі війни.

– Що нам сьогодні потрібно для Перемоги?

– Насамперед нам не вистачає єдності і справедливості. Бо Перемога – це не тільки наявність зброї й

«Війна дуже чітко відділяє показне від справжнього», – каже Віктор Циплаков.

техніки, хоча вони критично важливі. Це також довіра між державою і людьми, чесна мобілізація, повага до військових і ветеранів, робота з родинами.

І ще – довга витривалість. Війна – це марафон. Її виграють не емоціями, а відповідальністю і щоденною роботою кожного на своєму місці.

– Життя на фронті – зрозуміло. У тилу, коли повернулися із війни, – що шокує, а що ми правильно робимо?

– Найбільше шокує контраст. Там – кожен день може бути останнім. Тут – суперечки про дрібниці, байдужість, інколи відчуття, ніби війна «десь не тут». Важко сприймати, коли забувають, якою ціною цей відносний спокій тримається.

Водночас багато людей роблять найправильніші речі – працюють, виховують дітей, донатять, допомагають армії. Не втрачають людяності. Саме це і тримає країну. Тил не має бути у формі, але має бути свідомим. І коли це є – воно відчувається навіть на фронті.

– Що скажете про захисників, яких на передовій називають героями...

– Я не вважаю себе героєм. Я просто роблю свою роботу – як поліцейський, як батько, як громадянин. І так багато моїх колег – поліцейських-добровольців.

Бо дуже хочу, щоб мої діти жили в країні, де закон, гідність і життя людини мають ціну. Саме за це ми зараз стоїмо. ■

■ Кримінальне читиво

7 тисяч за «квиток» від армії в Європу

Поліцейські Закарпаття затримали зловмисника з Волині, причетного до переправлення чоловіків до Польщі

Любомира НАТИНКА

Слідчі Головного управління Нацполіції в Закарпатській області спільно з оперативниками 27-го прикордонного загону викрили схему незаконного переправлення осіб через державний кордон України до Республіки Польща, який функціонував на території Волинської області.

Виявляється, клієнтів інструктували, коли та куди прибути, й де розміститися у місті Луцьку. Після цього переправник пояснював порядок незаконного перетину кордону та отримував гроші за майбутні послуги. Їх вартість становила 7000 доларів.

У рамках проведених заходів правоохоронці після отримання грошей затримали 26-річного жителя міста Луцька, підозрюваного у злочині.

Відповідно до статті 208 КПК України, фігуранта помістили до ізолятора тимчасового тримання. У справі триває розслідування. ■

Пані судили за те, що заїхала пану у вухо

І все через... собаку

Василь КІТ

Маневицький районний суд визнав винною жительку одного із навколишніх сіл краю у нанесенні легких тілесних ушкоджень одностельцю.

Інцидент стався ввечері 17 серпня 2025 року поблизу її будинку. За даними суду, між жінкою та потерпілим виник словесний конфлікт через собаку, що вибіг на дорогу. У ході суперечки вона умисно вдарила чоловіка долонею по лівому вуху. Експертиза зафіксувала садна та синець, що належать до легких тілесних ушкоджень.

В суді обвинувачена повністю визнала провину, висловила каяття та просила про штраф. Потерпілий наполягав на притягненні її до відповідальності.

Суд врахував щире каяття як пом'якшувальну обставину, а також те, що потерпілий – особа похилого віку, що обтяжує покарання.

Жінку засудили за ч. 1 ст. 125 КК України та призначили штраф у розмірі 850 гривень. ■

Середня номінальна заробітна плата штатних працівників підприємств, установ та організацій Волинської області (з кількістю працюючих 10 осіб і більше) у жовтні 2025 року становила 22 874 грн (в Україні – 26 913 грн). Це в 2,9 раза вище мінімального її рівня (8000 грн). Порівняно з вереснем розмір заробітної плати збільшився на 4,3%.

■ У номер!

«Не біжить і навіть не капає»

Унікальні Оконські джерела опинилися під загрозою зникнення

Юлія МУЗИКА

Мешканець Маневичів Віктор понад тридцять років приїжджає по цілющу воду в Оконськ. Уперше за всі роки чоловік повернувся з порожніми бутлями – із труб джерельна водичка перестала текти.

Із цієї своєю проблемою він звернувся до журналістів місцевої газети «Нова доба».

О сьомій ранку вода ще була, а за годину вже нема що набрати.

«Не біжить і навіть не капає, ні біля дороги, ні біля Хомича...», – розповів

Фото із сайту wikipedia.org.

Подивитись на це диво в Оконськ їдуть з різних країв.

він. За словами місцевих жителів, поряд пробрили свердловини для потреб рибного господарства, що могло вплинути на джерела.

Житель Оконська Володимир Хомич, біля подвір'я якого люди роками набиравли воду, підтверджує: джерело стало непередбачуваним. «О сьомій ранку вода ще була, а за годину вже нема що набрати», – розповідає чоловік.

Його родина користується цією водою з 1989 року, але нині й самі господарі не завжди можуть «впіймати» струмок.

Володимир Микитович зауважує, що зниження рівня ґрунтових вод – глобальна тенденція. І вона вже давно спостерігається і в Оконську: трубу декілька разів опускали, але тепер вже нема куди. Після рясних осінніх дощів ситуація трохи покращувалася, але

Фотоскрін з відео Наталії ОКСЕНЮК.

Тепер знаменитої на весь край водички тут не набереш...

зараз знову погіршилась.

Тут працює форелеве господарство, для якого пробивали свердловини; поряд – водоканал, що забезпечує водою половину села. Додатково на джерела могли впливати й окремі люди, які набиравли воду у великих об'ємах для подальшого продажу. Усе це відбувається на території, де розташована унікальна

гідрологічна пам'ятка природи.

За коментарем звернулися до головного спеціаліста Державної екологічної інспекції у Волинській області Володимира Ольховика. Він виїхав до джерела, повідомивши, що вода справді не тече, але аби встановити причину цього – потрібне ґрунтове дослідження того, що саме

призвело до обміління: падіння рівня ґрунтових вод, кліматичні зміни, господарська діяльність, надмірний забір води – чи комплекс цих причин. Як зазначив еколог, вплинути на це могло навіть розчищення Іванівських ставів.

В озерці Окнище розташовані два потужні джерела, які колись так били з-під землі, що аж створювали куполоподібні фонтани. Ще одну свердловину було пошкоджено під час Другої світової війни. Саме ці джерела стали основою для роботи місцевого форелевого господарства – одного з небагатьох в Україні. Його територія – обгороджена, а з труби, виведеної назовні, вода нині не тече.

Як відомо, Оконські джерела входять до списку «100 природних чудес України». Та сьогодні ця перлина Волині опинилася під загрозою. Дуже важливо не допустити втрати унікальної природної пам'ятки, що є гордістю не тільки Маневиччини, а й всієї країни. ■

Незагойна рана

Мама створила книгу про сина-Героя та 14 його побратимів, що полягли в одному бою

Закінчення.
Початок – на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«СЕРГІЙ ДУЖЕ ЛЮБИВ ПРИРОДУ, А ПОЄДНАВ ДОЛЮ – З ПРАВООХОРОННОЮ СПРАВОЮ»

Перш про сім'ю, в якій виріс Сергій, котрий віддав життя за Україну, розпитувала Людмила Петрівну. А жінка «глибше копнула» – згадала про непросту долю свого батька, родину якого свого часу поради записали в куркулі й вислали в Тюменську область. У холодному Сибіру залишився лише один брат і батька – всі інші повернулися додому.

Тож і мій тато, якому нині 82 роки, вже в Седлищі жив. І я тут на світ з'явився. І з моїм чоловіком, Володимиром Бурдаком, ми – односельці, вчилися в одному класі, – розповідає жінка. – Він пройшов Афганістан. Слава Богу, живий-здоровий вернувся з тої (зовсім не нашої!) війни, яка забрала багато життів українських хлопців. Ми одружилися. Народився найстарший – Сергій, за ним – донька Наталія, а потім – ще один син, Андрій. П'ятеро онуків вони нам подарували.

Про найстаршого, Сергія, його дитинство, юність такий спомин: – Він дуже любив природу – ліс, річку... Здавалося, й професію вибере, відповідно до свого захоплення з дитинства, юності. Але... Ні... В 11-му класі вирішив поєднати свою долю з юриспруденцією. Наполегливо йшов до цього. Неповно слав тести ЗНО і вступив у столичний виш – Національну академію внутрішніх справ.

Мабуть, непростю було йому, хлопцеві з романтичною душею, який мій годинами сидіти біля річки з вудочкою, чи тишитися знайденим у лісі грибом, звикати до дисципліни, але вибрана професія була «його», тож Сергій Бурдак успішно закінчив виш. Одержавши диплом, у 2012 році прийшов на роботу в Любешівське відділення поліції і, як каже Людмила Петрівна, прагнув допомагати кожному, хто потребував його помічі.

Але обставини склалися так, що в 2020 році він пішов із правоохоронних органів, чи його, як то кажуть, «пішли», – згадує жінка не-

Щасливі роки подружжя Бурдаків – тепер це, як незабутній сон, що не повториться.

простий час у житті сина. – Справа в тому, що Сергій був великим правдолюбцем – завжди виступав за справедливість, а це не всім подобається. На цей час у нього була сім'я: ще в 2014-му він одружився з його дружиною, Інною, – родом із села Бихів. У них росла донька Злата. Незабутній той рік, коли було їхнє весілля. Він був дуже щедрим для нашої сім'ї на гарні події. Тільки в травні віддали заміж доньку, Наталку, а через три тижні, у червні, Сергій одружувався.

Спочатку молодята жили у Седлищі, тож якийсь час в хаті було дві невістки, бо й молодший син Бурдаків уже мав сім'ю. А потім Сергій з Інною побудували в Любешові. – Три роки ми жили разом, – пригадує Людмила Петрівна. – Важко було відпускати – звикли вже до онуки – золотоволосі Злати, яка росла татовою донечкою, – але довелося. Тож син дім збудував, садок посадив, доньку Бог дав їм із дружиною... Тільки, на жаль, життя його таке коротке.

«12 ЛИПНЯ СИН ПРИЙХАВ У ВІДПУСКУ – І БІЛЬШЕ Я ЙОГО НЕ БАЧИЛА»

Звільнившись із поліції, Сергій, по суті, був удома – дім добудовував, ніби відчуваючи, що скоро тут не буде чоловічих рук. Все змінилося в лютому 2022-го.

– Він з першого дня повномасштабної війни, не задумуючись, пішов служити, – каже Людмила Петрівна. – Спочатку був на місці – в територіальній обороні.

А 9-го травня їх – сорок чоловік – відправили на Володимир. Був трохи ще на Рівненщині, але спокій нас уже покинув, бо знали, що в будь-який час син може потрапити на передову. 12 липня Сергій був вдома – прийхав у відпустку. З допомогою родини сарайчик на дрова зробив.

А 16 липня у складі 14-ї ОМБр хлопці, зокрема з Любешівщини, поїхали на Схід України. Пані Людмила пригадує той день, коли незадовго до від'їзду до них прийшов побратим сина, теж уродженець Седлища Віктор Бурдак (як і її чоловік, Володимир, він пройшов Афганістан, а у 2015-му був в АТО, тож його, бійця з досвідом, призначили командиром стрілецького відділення 14-ї бригади):

– Перед від'їздом на Схід України Віктор Іванович мав декілька днів відпустки. Сиділи вони з моїм Володею на дворі, під горіхом. «Не переживай, Петрівна, – ми всі повернемося». Через два місяці, в середині вересня, вони справді всі повернулися – «на щиті».

Служили вояки з Любешівщини під Бахмутом – у таких гарячих точках, звідки важко було вернутися, але, на щастя, обійшлось без жодного поранення. А потім їх відправили на ротацию – в село Малі Веселе, що на Харківщині (в радянську епоху це – Радгоспне).

– Якщо я бачила свого сина востаннє в липні, то чоловік чинив, пішов служити, – каже Людмила Петрівна. – Спочатку був на місці – в територіальній обороні.

Сергій Бурдак із першого дня повномасштабної війни, не задумуючись, пішов служити.

Посмертна нагорода Сергія Бурдака – Князівський хрест «Навіки в строю».

16 вересня 2022 року, коли на площі Любешова стояло аж п'ять домовин, – представник військкомату вручив, зокрема, родині Сергія Бурдака прапор України та посмертну відзнаку.

спомином до того часу, коли лічені дні, власне – години – залишалися до чорного дня загибелі Сергія. – Віз фурую картоплю. А 9-го вони зустрілися з сином, котрий якраз приїхав у Харків ремонтувати машину. Батько пригостив сина шаш-

ликом, вони сиділи, розмовляли. Наступного дня знову побачилися, вже в більшому колі земляків. Хлопці привезли деякі речі, щоб з моїм чоловіком передати додому, оскільки збиралися йти у відпустку. Але в якийсь момент пролунав

І любов до рибальства донька перейняла від батька.

Злата була, як зараз кажуть рідні, – татовою донькою.

Мами, дружини загиблих створили «Рушник пам'яті», вишивши на ньому імена захисників-Героїв Любешівщини.

дзвінок. Після короткої розмови швидко зібралися, сіли в бус і вернулися на місце розташування. То була остання зустріч батька з сином, загибель якого батько дуже важко переживав. Він уже декілька разів був у Харкові – приходив на той самий ринок, де вони востаннє бачилися з Сергієм.

«НАМ ДОВГО ТІЛА ХЛОПЦІВ НЕ ВІДДАВАЛИ»

Про 10 вересня – такий спогад в матері, сина якої забрала війна:

– Я трохи занедужала. Лягла й задрімала. Прокідаюся, а над моїм ліжком – постать мого сина, на ньому – голуба кофтина. В цьому образі Сергія зараз завжди переді мною. Й нікому ще цього не розказувала... І от приходить дружина Віктора Бурдака – Надя. Її слова: «Ходи, бо щось із хлопцями сталося», – підняли мене вмиг.

Це був день, коли в одному бою в селі Малі Веселе загинуло чет-

веро любешівців – Сергій Бурдак, Віктор Бурдак, Андрій Михальчук, Сергій Стефанюк. Останні троє – працівники НПП «Прип'ять – Стохід». А на площі селища в день похорону, 16 вересня, стояло аж п'ять домовин – поки тіла чотирьох рідні розшукували, то 13 вересня обірвалося життя ще одного земляка – Андрія Ланевича.

– 10 вересня, – каже Людмила Петрівна, – ми ще не знали, що робити. Зразу почули, що «Бурдаки – поранені». І, чесно, я до останнього не вірила, що моєї дитини нема. Нам довго тіла не віддавали. Ми обдзвонили всі лікарні Харкова – ніякої інформації. Ми мали номер телефона 14-ї бригади. Я телефонувала, а мені постійно говорили: «Ваш син – безвісти зник». Так було три дні. Дуже велику допомогу надала в пошуках Віта Кирилюк – колега Сергія по роботі в поліції, яка була хресною його Злати. Вона пішла по своїх каналах

і, врешті-решт, ми скотактували з тим моргом, де були хлопці. До речі, пригаду розмову зі слідчою. Набрала її номер, назавалася, а вона мені говорить: «Чем я могу помочь?». Я їй на це: «Ви мені нічим не допоможете – віддайте тіло моєї дитини».

А чого так сталося, що важко було забрати загиблих? Як розмірковує мама Сергія Бурдака, певно, непростю віддавати чотири тіла одночасно в одне місце. Тож і «кормили» рідних своїми поясненнями й обіцянками: то ще не у всіх зробили розтин, то якихось документів нема. Лише 15-го вересня до батьків, зокрема Сергія Бурдака, прийшли представники військкомату й принесли сповіщення.

– Уже з вибаченнями за те, що сталася така тяганина, – розповідає жінка. – Разом з тим почали говорити, «що то такого руху наробили?». Ми справді підняли всіх на ноги – підключилися й «афганці», на яких вийшов мій чоловік. Вони, по суті, й доставили тіла загиблих на Волинь.

«Я ШУКАЛА РІДНИХ ТИХ, ХТО ДО ОСТАННЬОГО ПОДИХУ БУВ ІЗ МОЄЮ КРОВИНКОЮ...»

Ми розмовляли з Людмилою Петрівною. Вона в якіс моменти замовкала, плакала. Я просила вибачатися за те, що воруху незагойну рану, розуміючи, що три чи два роки тому жінка просто не погодилася б на інтерв'ю для газети. Коли

Я трохи занедужала. Лягла й задрімала. Прокідаюся, а над моїм ліжком – постать мого сина, на ньому – голуба кофтина. В цьому образі Сергія зараз завжди переді мною.

обмовилася про це, то почула:

– Я й зараз не готова до такої розмови. Знаєте, мене нема у фейсбуці – у той же день, коли моя дитина загинула, я вийшла з мережі й до цього часу не можу вернутися. Але в мене є те, внутрішнє, що допомагає мені щось зробити для збереження пам'яті сина та його побратимів. Як тільки поховали хлопців, я почала моніторити інтернет – шукала рідних тих, хто загинув разом із моїм Сергієм. Хотілося дізнатися більше про його побратимів.

На жаль, у Людмили Петрівні не було контактів їхніх матерів, дружин, тож не могла з ними поспілкуватися. Та ось 31 березня 2023-го у місті Володимирі була зустріч із керівництвом 14-ї бригади. І вона з Оксаною Бедаревою – дружиною загиблого Юрія Бедарева з села Гірки, зі своїм чоловіком поїхали в княже місто.

– На саму зустріч мій Володя не захотів йти – мовляв, нема там що робити. А ми з Оксаною пішли. До речі, попередньо нам телефонували – не просто запрошували, а й збирали питання, на які керівництво мало відповідати. Ми прибули без питань, зате того дня я дізналася, що в залі, де була зустріч, сиділи сарненські жінки з Рівненщини – рідні побратимів мого Сергія. І ми, вже після всього офіційоу, поспілкувалися. З того часу в нас є група «10 вересня» й ми досі на зв'язку. В мене виникла думка створити книгу пам'яті наших хлопців – їх же 15 полягло в одному бою!

Якраз завдяки цій групі Людмила Петрівна не просто ініціювала створення книжки, а й, побувавши не в одному населеному пункті Волині, Рівненщини, збрала інформацію про кожного захисника-Героя – спогадки рідних, друзів, колег, побратимів – і стала упорядником книги, яку так і назвала «10 вересня. Ціна свободи» (допомогло те, що вона – філолог за освітою, викидає українську мову та літературу в Седлищенській ліцей).

Було й таке зізнання: – Знаєте, Сергій багато чому мене вчив – хотів, щоб я вміла в хаті щось, за потреби, відремонтувати. Це здавалося трохи дивним – думала, що в мене ж є чоловік, то дитини чого вникати в не жіночі справи? Бувало, навіть сердилася. А ось як вийшло – Сергій, ніби готував мене до життя без нього. За цю науку те-пер вдячна, бо бачу, що жінки після втрати чоловіка залишаються багато в чому безпорадними, я ж бачу, даю раду, коли з машиною треба розібратися... Дуже важко психологічно жити в хаті й бачити щодня того, що зроблено руками чоловіка. Згадувати незабутні миті – що він сказав, як подивився... Хоч і кажуть, що час лікує, – далі буде легше – це не так. Знаеш, що вже ніколи сюди не заїде Сергій, що в тебе нема повноцінної сім'ї, якою ти дорожила.

сяців похоронила ще двох рідних людей – маму й сестру. Інколи дивуюся, звідки в мене беруться сили? Думаю, мене на цьому світі тримає моя дитина – мій Сергій, ніби скеровує на добрі справи в ім'я тат, що загинув за Україну.

«...А ЗАРАЗ – ВИРВАНА ЧАСТИНА СЕРЦЯ»

Ось така розповідь мами, яка втратила сина. На цьому можна було б і крапку поставити. Але Людмила Петрівна з такою теплою говорила про сім'ю свого Сергія – його дружину Інну, доньку Злату, що не могла не поспілкуватися з пані Інною. І вже від неї почула, якими були роки, прожиті із Сергієм, і як їй зараз – без чоловіка, тата. І, по правді, відповідно на це стали слова, якими жінка підписала фото, надане для газетної публікації, на якому – тато, мама й донька: «Наші щасливі роки. А зараз – вирвана частина серця». А вже безпосередньо в розмові сказала:

– Сергій не раз говорив мені: «Злата – то найцінніше, що в нас є. Садочок, гуртки, секції – для її розвитку, тож ти маєш її всюди возити, заохочувати». А як Злата побити, де вперше, ще зовсім маленькою, побувала з татом! Сергій, коли в поліції працював, то, приїхавши з роботи, хоч на трошки – до лісу йшов. І Злата – з ним. Вона з татом першого свого гриба знайшла й зараз знається на них краще за мене...

Було й таке зізнання: – Знаєте, Сергій багато чому мене вчив – хотів, щоб я вміла в хаті щось, за потреби, відремонтувати. Це здавалося трохи дивним – думала, що в мене ж є чоловік, то дитини чого вникати в не жіночі справи? Бувало, навіть сердилася. А ось як вийшло – Сергій, ніби готував мене до життя без нього. За цю науку те-пер вдячна, бо бачу, що жінки після втрати чоловіка залишаються багато в чому безпорадними, я ж бачу, даю раду, коли з машиною треба розібратися... Дуже важко психологічно жити в хаті й бачити щодня того, що зроблено руками чоловіка. Згадувати незабутні миті – що він сказав, як подивився... Хоч і кажуть, що час лікує, – далі буде легше – це не так. Знаеш, що вже ніколи сюди не заїде Сергій, що в тебе нема повноцінної сім'ї, якою ти дорожила.

Самородки з народу

Камінь-каширські майстрині популяризували мистецтво ткацтва

У Луцьку, на базі ПрАТ «Едельвіка», відбувся Міжрегіональний форум «Ткацтво. UA – 2025», організований Рівненським та Волинським обласними науково-методичними центрами культури

Олена ВОЛИНЕЦЬ

До участі в заході долучилися майстрині Камінь-Каширської громади, які гідно презентували наше традиційне ткацьке мистецтво. Під час форуму дирек-

торка Центру культури та дозвілля Алла Глушук розповіла учасникам про особливості традиційного ткацтва в громаді та його значення для культурної спадщини.

Ткалі Любов Зубач, Анастасія Смітюх та Людмила Балик поділилися власним досвідом: хто передав їм ремесло, якими техніками вони володіють, як зберігають і передають знання наступним поколінням. Майстрині також представили виставку своїх робіт, яка викликала щирий інтерес у гостей заходу, і є вагомим внеском у популяри-

зацію народного мистецтва та збереження культурної спадщини громади. У рамках форуму учасники мали можливість ознайомитися з виробничим процесом на підприємстві «Едельвіка», де сучасні технології демонструють, як промислове виробництво поєднується з традиціями та досягає високого рівня майстерності.

Нагадаємо, що «Традиційне ткацтво у Камінь-Каширській громаді» внесено до Національного переліку елементів нематеріальної культурної спадщини України. ■

На світлині (зліва – направо): Людмила Балик (с. Гута Боровенська), Любов Зубач (с. Видерта), Алла Глушук (м. Камінь-Каширський), Анастасія Смітюх (с. Гута Боровенська).

■ Передплата-2026

Не тільки Юля чи Зеленський роздають ТИСЯЧУ, а й – газета «Волинь»!

Звісно, тільки для своїх передплатників

Дорогі читачі, навіть якщо Ви випишете газету «Волинь» на місяць (64 гривні + 20 гривень прийом передплати), щотижня маєте шанс виграти 1000 гривень!

ПОСПІШАЙТЕ!
Наш передплатний індекс: 30 000!
У каталозі «Укрпошти» інформація про газету «Волинь» – на с. 126.

ДЛЯ цього треба просто надіслати квитанцію про передплату газети «Волинь» на адресу: 43016, газета «Волинь», вул. Ковельська, 2, м. Луцьк, Волинська область.

На конверті обов'язково зазначити: «Акція для передплатників-2026».

Конверти з річними передплатниками гратимуть протягом всього 2026 року – тобто 52 рази (стільки буде тижнів), піврічними – перші пів року, кварталними – протягом трьох місяців, місячними – протягом конкретного місяця!

volyn.com.ua.
Цікава
ГАЗЕТА на вихідні

Наша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Увага! Оскільки у 2026-му році газета «Волинь» стане суто виданням для Волинської області, усім нашим читачам з інших областей України радимо стати передплатниками «Доньок» газети «Волинь-нова»:

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ
ТАК НІХТО НЕ КОХАВ
«Так ніхто не кохав»
(МІСЯЧНИК, ІНДЕКС – 60779);
«Читанка для всіх»
(КАЛЕНДАР, ІНДЕКС: 86772).
«Цікава газета на вихідні»
(ТИЖНЕВИК, ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
♥ УКРАЇНА – 60307, ♥ ДЛЯ ВОЛИНЯН – 60304);
«Цікава читанка»
(МІСЯЧНИК, ІНДЕКС: 38036);

Вітаємо!

20 грудня буде відзначати свій день народження жителька села Озерці Горохівської ТГ, наша дорога мама і бабуса –

МЕЛЬНИЧУК Віра Степанівна.

Щиро вітаємо нашу рідненьку з цим світлим днем. Дякуємо, мамо, за життя, за гостинний і затишний батьківський дім, за уроки любові до людей, за безмежну турботу і доброту. Хай дарує Вам Бог міцне здоров'я і радість на кожен день, а тепло і любов, подароване нам, повертаються сторицею!

Найдорожша й найкраща, матусю рідненька! В цей день ми вклоняємось дуже низенько. За сонечко ясне, за серце прекрасне, За те, що добром зіграєте нас. За те, що в щастливій і скрутній хвилину Ми можемо всі прихилитися до вас. Хай вас обминають невдачі та грози, Нехай лиш від сміху з'являються слюзи! Міцного здоров'я з роси та води, Бадьорість та настрій хай будуть завжди!

З повагою та найщирішими вітаннями – діти і внуки.

Скануйте цей QR-код і читайте неймовірні історії кохання на сайті volyn.com.ua:

■ Спеціальний репортаж

Фото Валентини БРУК.

Гордість гімназії – її талановиті діти.

«...Відмінімо уроки й накриємо стіл, як у родині»

Так уявляють день Перемоги у Холонівській гімназії Горохівської міської ради Луцького району, куди цьогорічний грудень завітав із ювілейним 60-річчям

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Віншування нинішнього колективу, очолюваному Ярославом Макаруком, линули не лише в світлиці закладу: випускники всіх років найгарнішими словами переповідали своїм учителям свою вдячність та повагу в відеосюжетах, якими не перестають рясніти соціальні мережі, а прологом до цієї розповіді, теж покликаній увічнити знакову дату в гарному людським селі, нехай стануть слова воїна ЗСУ, випускника Холонівської школи 1995 року Ігоря Данилюка: «Як військовий, я особливо розумію цінність того, що формує нашу силу та стійкість. А школа – це саме той фундамент, де закладається любов до України, повага до людей, відповідальність та віра в себе. Завдяки таким закладам, як моя школа, виростають покоління, готові захищати

Для рідної школи – найгарніші слова від колективу каже його лідерка Ярослава Макарук.

свою Батьківщину. Вчителі мене навчили любити свій край, поважати людей та відповідати за свої вчинки. Дякую за те, що виховуєте дітей із теплом у серці, з силою духу...».

«...БУЛО, ЩО В ШКОЛІ ВЧИВ УСЕ СЕЛО ОДИН УЧИТЕЛЬ»

Учительська родина асоціювала іменини рідної школи з особливими почуттями, бо урочистість на її честь назвала «Літописом душі». Зустрічати гостей, як завжди, готувалися, дотримуючись нажитих традицій, з розумінням суворості сьогодення та з негнотуваними, як дівчата, красивими мріями. Директорка гімназії Ярослава Макарук

від сільських довгожителів цінним спадком для початку літопису почерпнула достовірні факти: на початку минулого століття холонівська дівчата навчалася в польській школі, в 1938-му році в селі початкову освіту в одному класі з одним вчителем-директором на прізвище Зіневич здобували учні різного віку. Навчальним приміщенням спершу слугували приватні будівлі, доки в 1960-их роках, ймовірно, місцеве господарство, взялося збудувати гідний для навчання будинок.

– Було, що будівництво чогось зупинилося, та тодішня нардепка-доярка Софія Гайчун таки достукалася в двері якогось чиновника, аби воно завершилося! Тож у грудні ми завжди маємо день народження нашої школи, відлік якого ведемо від року новосілля, – каже пані Ярослава. Вона, її випускниця 1992 року, не щодня ходила шкільною стежкою від отчого дому, хіба коли навчалася у виші, зате всі-всі шкільні новини завжди слухала з дочірньою цікавістю від шанованої в селі мами-освітянки Ганни Іванівни Корецької.

29 років тому Ярослава Ростиславівна знову переступила благодатний поріг впевненою в собі та досягнутих знаннях учителькою початкових класів і тепер на правах лідерки гімназії переповідає, що свого часу історичну гірлянду шко-

ли зі своїми колективами творили її попередники – світлої пам'яті Людмила Яремчук, Леонід Власюк, Олександр Ксьондз і Руслан Стаднік. Перелік холонівських освітян є однією з найкрасивіших сторінок історії навчального закладу. На жаль, багато хто вже спочиває в засвітах. Чимало хороших слів про них й побажань сучасникам звучали від ветерана освітянської ниви Любові Антонюк та перших першокласників школи – Вікторії Камоцької та Ярослава Биткалюка. До слова, із 23-х тодішніх першачків школу прийшли привітати спогадами й дарунком вже давно сивочолі Надія Несторець, Леонід Капітула, Тамара Кізлик, Петро Скучинський і Людмила Фішук.

Змістовним віршем земляка Валентина Мороза та мега-кошиком яблук із свого саду свій виступ оздобив знайомий на Волині активіст та садовод, холонівський Леонід Кравчук, зворушливим чувся спомин однієї з перших випускниць Віри Кондратюк, а випускник школи 1966 року, доцент кафедри радіофізики та комп'ютерних технологій Львівського національного університету імені Івана Франка Іван Хвищун мав за честь звернутися до ювілярки, її господарів та гостей в режимі онлайн.

Згідно зі сценарієм Ярослави Макарук, ведучі вечора – вчителі Яна Шумчук та Юрій Матвіюк – поєднували минуле, сучасне та майбутнє. Скажімо, школа вже має дуже гарний

«Було, що будівництво чогось зупинилося, та тодішня нардепка-доярка Софія Гайчун таки достукалася в двері якогось чиновника, аби воно завершилося!»

– Школа в Холоневі завжди вирізняється привітною аурою, цікавими ідеями, чистотою та затишком, а головне, у ній працює мудрий колектив однодумців, – вітав та нагороджував педагогів начальник управління з гуманітарних питань Горохівської міської ради Луцького району Волинської області Володимир Зінчук.

ПРЕМ'ЄРА НА ЮВІЛЕЙ – ВЛАСНИЙ ГІМН

На ювілейний вечір спогадів «Літопис душі» у Холонів поспішило велелюдне товариство, що засвідчило розуміння вагомості рідної школи в житті кожної особистості, дотичної з нею. Про активність дитячого та дорослого колективів у житті села та громади, їхню волонтерську діяльність із початку війни, про успіхи в навчанні та дозвіллі з гордістю розповідали начальник відділу освіти Горохівської міської ради Тетяна Ничипорук, голова об'єднаної профспілки працівників освіти та науки Городищенської сільської, Горохівської міської та Мар'янівської селищної територіальних громад Євгенія Карп'як, староста Холонівського сільського округу Олександр Мартинів, заступниця директорки гімназії Наталія Нечипорук, працівники місцевого закладу дошкільця, батьки учнів.

стадіон та спортивний майданчик. З початком війни, завдяки багаторічним спонсорам, керівникам ТзОВ «Агропродукт Горохів» Василеві Щерблюку та Андрієві Щерблюку, в ній швидко облаштували добротне укриття (на ювілейні ці меценати подарували музичну апаратуру).

Пані Ярослава через газету «Волинь» адресувала вдячність всім-усім, хто підтримував побажання колективу й допомагає гімназії, й за щирі слова, відзнаки колегам та потрібні дарунки школі у день ювілею – теж! І про букет із довірчих поетично-піснених вітань, які діти та дорослі гармонійно склали зі своїх талантів, директорка розповідала із гордістю.

До слова, на ювілейному вечорі гімназисти та їхні наставники вперше виконали гімн свого навчального закладу, автором якого є вчителька української мови Людмила Кіналь.

У мріях Холонівської гімназії – новий дах та актовий зал. Директорка каже, що ті мрії цілком здійсненні, як тільки-но ЗСУ здобудуть для нас мир. Запитую, яким уявляє пані Ярослава день закінчення війни? І чую, що святкуватимуть його по-родинному в рідній школі, де замість уроків у класах буде нескінченно багато сліз щастя-радість, обіймів і пісненого «Многоліття!» ■

Гімназія завжди радіє гостям.

Ось вони які вже – першачки 1965 року!

■ Проблема

Люди добрі, ну скільки можна потрапляти на гачок злоумисників?

Черговими жертвами ошуканців стали троє жителів колишнього Горохівського району

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Спочатку 57-річна жителька міста Горохова перейшла за фішинговим посиланням й таким чином дала можли-

вість ошуканцям скористатися грошима на її банківській картці. З неї шахраї забрали 5300 гривень.

Черговою жертвою аферистів став і 53-річний краєнин. У додатку «Telegram» чоловік перейшов за фішинговим посиланням й таким чином надав доступ ошуканцям до своєї банківської картки. Звісно, з неї дуже швидко зникли 45 832 гривні. Пас-

кудники не знехтували й 25 копійками. Як мовиться, з миру по нитці...

Берестечка, який в одній із соцмереж перейшов за посиланням, вказаним в

«Надав доступ ошуканцям до своєї банківської картки і з неї дуже швидко зникли 45 832 гривні. Паскудники не знехтували й 25 копійками.»

Повірів в оголошення про «ману небесну» і 32-річний житель міста

оголошенні про допомогу сумою 6500 гривень. Звісно, дармові гроші були

Фотоколаж: rbc.ua

Нікому не диктуйте по телефону дані для своєї картки!

пасткою шахрая для довірливого, бо врешті з його банківської картки 22 000 гривень, наче здуло вітром.

Працівники відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького управління ГУНП України у Волинській області вже вкотре застері-

гають усіх від надмірної довірливості. Правоохоронці закликають не вірити обіцянкам у соціальних мережах про грошові допомоги, сумнівним продавцям та покупцям, телефонним дзвінками, які стосуються грошових операцій. ■

■ Бо ти на Землі – людина!

Пенсіонерка з Маневиччини взяла під опіку 6-ох дітей зниклого безвісти зятя

«Коли він приїжджав у відпустку, то я просила: «Саша, я зберу дітей і піду до військкомату, хай тебе звільнять». А він просив не робити цього, казав, що він має захищати своїх дітей»

Оксана ЄВПАК,
Олена ПАРАЙ,
«Суспільне Луцьк»

67-річна Валентина Олеш із села Нові Підцаревичі Маневицького району взяла під опіку шістьох онуків, батько яких зник безвісти на війні. Її доньку, матір дітей, позбавили материнства 2024 року. Це сталося через пів року після того, як зять Олександр Будько зник на фронті. Зв'язок із чоловіком обірвався 28 грудня 2023 року, коли він воював на Харківському напрямку.

Нині під опікою пенсіонерки п'ятеро дітей, одній із дівчат нещодавно виповнилося 18 і вона почала жити окремо.

Зі слів Валентини Олеш, її зять Олександр пішов на війну добровольцем. Тоді йому було 48 років, у ТЦК він не з'явився, що є батьком дев'яти дітей, шестеро з яких тоді були неповнолітніми.

«Він у військкоматі сказав, що має двоє тільки дітей. Уже пізніше, як приїжджав у відпустку, то я просила: «Саша, я зберу дітей і піду до військкомату, хай тебе звільнять». А він просив не робити цього, казав, що він має захищати своїх дітей», – пригадує Валентина.

Після зникнення Олександра Валентина Олеш дізналася від працівників соцслужб, що її доньку, яка зловживала алкоголем, збираються позбавити материнських прав, а дітей переведуть в інтернат. Тоді, каже пенсіонерка, вирішила: діти будуть жити із нею. Право на опіку вона виборол у суді.

З бабусею зараз живуть: 16-річна Юлія, 15-річна Анна, 13-річний Роман, 12-річний

Діти були дуже раді, коли тато Олександр приїжджав у відпустку з фронту.

Артем і 8-річна Олена. З матір'ю діти не спілкуються.

Валентина Олеш розповідає: діти дуже сумують за батьком. Найстарші після його зникнення оббивали пороги ТЦК, шукали будь-яку

у нього був м'який характер, – говорить Валентина. – Він мені завжди допомагав по господарству, а вже як на війні був, то присилав гроші на дітей».

Хлопці і дівчата зізнають-

У ТЦК 48-річний Олександр Будько не з'явився, що є батьком дев'ятих дітей, шестеро з яких тоді були неповнолітніми.

інформацію про Олександра у соцмережах. Декілька разів натикалися на дані, що батько у полоні, але підтвердження цього досі не мають. Зараз про долю військовослужбовця нічого невідомо.

«Саша дуже любив дітей,

ся: жити у селі з бабусею їм подобається. Зі слів 12-річного Артема, після зникнення тата брати і сестри намагаються допомогати бабусі по господарству.

«Треба дрова поносити, сіно скинути, корову на-

Фото: «Суспільне Луцьк».

Зять Валентина завжди згадує зі сльозами на очах.

поїти... У нашій сім'ї зараз головна – бабуся. Вона добра, але може бути і строга, – каже хлопець. – Хочу, щоб війна закінчилася і тато вернувся додому. Ми були дуже раді, коли він приїжджав у відпустку...».

Зі слів Валентини Олеш, вона і онуки не полишають надії знайти Олександра. Жінка зверталася з офіційними листами у ГУР, Червоний Хрест та СБУ, про те, чи перебуває Олександр Будько в полоні. Прийшла відповідь, що така інформація не підтвердилася.

З допомогою сюжету і публікації на «Суспільному Луцьк» та в газеті «Волинь» родина сподівається, що отримає звістку від побратимів Олександра, які можуть розповісти про його долю.

Відео сюжету із родини військового – за цим посиланням. ■

■ Пульс тижня

За сина орден «Хрест Героя» отримали батьки...

Родині загиблого військовослужбовця Романа Кравчука з Костюхівки, що на Маневиччині, вручили почесну посмертну нагороду

Богдана КАТЕРИНЧУК

Орден «Хрест Героя» – це посмертна військова відзнака, започаткована 24-ю окремою механізованою бригадою імені Короля Данила для вшанування пам'яті та подвигу загиблих військовослужбовців. 25-річний гранатометник стрілецького відділення Роман Кравчук із перших днів повномасштабного вторгнення добровільно став на захист України, боронячи свободу та незалежність держави. Він був відданим військовослужбовцем і надійною опорою для своєї родини. На жаль, 26 грудня 2022 року життя молодого, сповненого сил захисника трагічно обірвалося...

Щиру вдячність батькам за виховання справжнього патріота, за його мужність і жертвенність висловили керуючий справами (секретар) виконавчого комітету Леонід Бубнюк та офіцер Першого відділення Камінь-Каширського районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки Григорій Ємчик. Вони урочисто передали державну нагороду сина-Героя його батькам – Марії Андріївни та Василю Титовичу. Слова подяки рідним висловила й староста села Оксана Зінчук. ■

Фото: mg.gov.ua.

Справжнього патріота виростили батьки...

Вміст алкоголю в крові майже в 11 разів перевищував допустиму норму!

За таке правопорушення водія мотоцикла притягнуто до відповідальності

Богдана КАТЕРИНЧУК

Цими днями працівники групи реагування патрульної поліції ВПД №1 (селища Любешів) Камінь-Каширського районного відділу поліції під час патрулювання зупинили мотоцикл марки Geon. За кермом перебував водій із явними ознаками алкогольного сп'яніння.

Зі згоди водія поліцейські провели огляд на стан сп'яніння безпосередньо на місці зупинки транспортного засобу. Результат – 2,19 проміле, що майже у 11 разів перевищує допустиму норму.

Санкція статті передбачає штраф у розмірі 17 000 гривень та позбавлення права керування транспортними засобами строком на один рік. Водія відсторонено від керування транспортним засобом. ■

РЕКЛАМА

Знайдіть зашифровані назви страв української кухні!

І	А	Н	З	Ь	О	М	Р	Ф	Б
Н	Л	Н	І	Е	К	Г	Я	Є	К
А	В	А	Р	Е	Н	И	К	И	Д
Л	Г	Л	М	Д	П	Р	А	Г	О
К	О	І	Л	О	Д	С	П	Д	В
Б	Л	С	Н	У	К	Б	У	Е	А
У	У	Н	П	К	У	О	С	Р	П
В	Б	И	Б	Р	В	Р	Н	У	І
Г	Ц	К	А	І	Я	Щ	Я	Н	С
Д	І	И	Ь	Б	Р	К	К	И	З

- 1 слово – електричний чайник;
- 2 слова – мікрохвильова піч;
- 3 слова – швейна машина;
- 4 слова – пральна машина;
- 5 слів – холодильник.

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ПРОСТО ЗАРАЗ
НА БЕЗКОШТОВНУ ЛІНІЮ!*

0-800-21-45-37

*Мається на увазі маркетингова акція. **Маркетингова акція проводиться з 11.12.2025 до 28.12.2026 р., реєстрація до 24.12.2026 р. на всій території України, крім тимчасово окупованих територій. Результат маркетингової акції буде визначено 28.12.2026 р. в м. Києві. Детально про умови маркетингової акції та місце її проведення Ви дізнаєтеся з окремого листа. Призовий фонд маркетингової акції становить 392 000 гривень. Дана маркетингова акція не є розіграшем, лотереєю, грою (в тому числі азартним або іншим заходом, що ґрунтується на ризику), конкурсом або публічною винагородою без оголошення конкурсу в розумінні глави 78 Цивільного кодексу України. Відповідь на завдання є реєстрацією участі в маркетинговій акції. Відповідаючи, клієнт дає згоду на подальше використання компанією та партнерами його персональної інформації. 14-денний термін – орієнтовний термін отримання клієнтом товарного каталогу і набору документів інформаційного характеру для подальшої участі в маркетинговій акції. Телефон для довідок: (044) 363-96-25 (вартість послуги згідно з тарифами ПАТ «Укртелеком»). ТІЛЬКИ ДЛЯ ПОВНОЛІТНІХ. ***За умови замовлення товарів з каталогу. © ТОВ «Абсолют шанс», м. Київ, 03300. 2025 р.

5A_BOR_CC_VOLYN_17122025

У Любешові відбулася зустріч із рідними полонених і зниклих безвісти військовослужбовців

Подія об'єднала фахівців різних служб, які працюють у цій сфері, та дала можливість батькам, дружинам, дітям отримати відповіді на найбільші запитання

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Модераторкою зустрічі виступила Юлія Чайка – представниця Уповноваженого з питань осіб, зниклих безвісти за особливих обставин у Волинській області. Вона наголосила, що держава задіює максимальний комплекс ресурсів для пошуку та повернення всіх захисників та детально розповіла про всі нюанси цих процесів.

«Усі готові вислухати і дати відповіді. Ми працюємо для того, щоб кожна родина була почута і мала необхідну підтримку», – підкреслила посадовиця.

До зустрічі долучилися представники низки структур, які безпосередньо працюють із питаннями військового полону та зникнення. Вони поінформували присутніх про алгоритм формування та оновлення списків військовополонених і зниклих безвісти, роботу державних та міжнародних структур у сфері пошуку, особливості проведення ДНК-експертиз, перевірки даних та обміну інформацією тощо. Рідні мали змогу поставити запитання, що їх хвилюють, а також отримати індивідуальні консультації від кожного з фахівців. ■

РЕКЛАМА

ОГОЛОШЕННЯ
ДЛЯ ВСІХ

Тел.: 066 82 47 160 – Водафон
– Viber, Telegram, WhatsApp;
096 77 31 037 – Київстар
(Пн,Вт,Пт, 10-17).

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – 50 грн за одне найменування + 20 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить 100 грн за одну публікацію + 20 грн (за сайт). Вартість оголошення про нерухомість та послуги – 100 грн + 20 (за сайт). Оголошення, які виділені рамкою, + 25 грн (за сайт + 30). Вартість оголошення про згубу – 50 грн. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам 2 картоплезбиральні комбайни АННА (щойно привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 0505624572 (вайбер), 0980393636.

РІЗНЕ

● Продам жом, торфобрикет, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, формаки, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щебін різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продам, торфобрикет, дрова рубані (твердої породи), пісок, щебін, відсів, керамзит, глину, чорнозем, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в). Доставка. Надаю послуги мініавантажу-вачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел. 050 73 95 444, 067 45 02 527.

● ПИЛОМАТЕРІАЛИ ВІД ВИРОБНИКА! Вигідна ціна! Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи виробництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ

● Худорлявий невисокого зросту пенсіонер, що проживає неподалік Луцька, надіється з допомогою газети знайти порядну жіночку для створення сім'ї, на засадах щирості і доброти. Відгукнись, моя доле, я так довго чекаю тебе! Разом легше долати будь-які труднощі. Тел.: 096 10 77 892.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 000000CM5W020), дійсну до 09.09.2029 р., видану на ім'я Лебедев Антон, вважати недійсною.

● Загублену чіп-карту до цифрового тахографа (UAD 0000008CCN030), дійсну до 10.11.2026 р., видану на ім'я Шмуйль Сергій, вважати недійсною.

● Загублений диплом бакалавра (М19 046523), виданий 08.02.2019 р. Східноєвропейським національним університетом ім. Лесі Українки на ім'я Тищенко Анастасія, вважати недійсним.

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

21 грудня минає 13 скорботних років, як раптово передчасна смерть у розквіті літ, повних енергії, життєвих сил, надій і сподівань, зупинила добре і неспокоїне серце дорогого сина, брата, племінника, товариша, світлої, чуйної людини –

Сергія
Миколайовича
РЕВЕНКА.

Сергій Миколайович користувався заслуженим авторитетом у колег-лікарів. Вдячність пацієнтів безмежна... Він був людиною оригінального мислення, генератором нестандартних ідей та інтелектуального пошуку. Гіркий біль втрати і скорботи не покидає наші серця і сьогодні. Не вистачає слів, щоб передати смутку, який чорним крилом торкнувся наших сердець.

Всвишній так мало вділив тобі віку. Не стало найдорожчої людини, котра своєю любов'ю і теплом зігрівала нас у житті, підтримувала і допомагала.

Спливає час, але поки ми живі, ти завжди з нами і світла пам'ять про тебе житиме в наших серцях. Хай Господь охороняє твій спокій і дарує вічне життя в Царстві Небесному.

Все пам'ятаємо – твої слова, усмішку і радості, й тривоги кожен раз. Та до могили топчемо доріжку. Минув не повернеться до нас.

Хто знав Сергія Миколайовича – згадайте, хто пам'ятає – помяніть добрим словом і щирою молитвою.

З глибоким сумом і скорботою – батьки, брат, племінники, друзі.

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або Хроніки кохання з перцем по-волинському

– Тс-с-с... – прошепотів Миколай. – Тихо. Бо подарунок може перетворитися на мораль.

Закінчення.
Початок – на с. 16

Остап ЧЕРЕШНЯ (у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

«ТИХО. БО ПОДАРУНОК МОЖЕ ПЕРЕТВОРИТИСЯ НА МОРАЛЬ»

...Коли Параска нарешті заснула тим міцним сном, після якого сниться, що город сам сапається, а Омелян мовчить, – той самий Омелян, у старій куртці й капцях «на босу ногу», крадькома вийшов із хати.

В руках – подарунок. Банка. Нова. Модна. 3 гвинтовою кришкою.

– Для варення... – прошепотів він. – Чисто по-сусідськи. По-людськи...

Він уже майже дійшов до Палажчиної хати, як раптом із тіні виринуло щось червоне.

– Ой!.. – присів Омелян.

Перед ним стояв Миколай. 3 бородою. 3 мішком. І у дуже знайомих черевиках.

– Тс-с-с... – прошепотів Миколай. – Тихо. Бо подарунок може перетворитися на

мораль.

– А ти хто такий?! – зашипів Омелян.

– Працюю, – коротко відповів Миколай. – У нічну зміну.

ЛИСТ ПІД ПОДУШКОЮ

У цей час Палажка прокинулася і заснула руку під подушку.

Там лежав складений удвоє лист. Почерк – рівний, трохи нахилений, дуже акуратний.

«Паласю, Миколай бачить усе. Навіть те, що ховають у варенні. Не бійся.

Перед ним стояв Миколай. 3 бородою. 3 мішком. І у дуже знайомих черевиках.

Друзі ще повертаються. Л.»

– Л... – прошепотіла вона. – Не Омелян. Левко?..

Із конверта випав подарунковий сертифікат на тисячу гривень.

– Як від Зеленського і газети «Волинь», – усміхнулася

до себе Палажка.

ТАЄМНИЦІ ЗБЕРЕЖЕНО

У ту ж мить за вікном закричав Омелян:

– Люди добрі! Грабують! Миколай не той!

Але Миколай уже зник. Просто розчинився у морозі.

За кілька хвилин прибіг дільничний Петро Вареник – у шинелі, з ліхтариком і дуже сонним обличчям.

– Шо тут у вас? – буркнув. – Казковий вечір чи кримінал?

Омелян не відповів. Бо на Палажчине подвір'я вихором вже мчала Параска, яка, прокинувшись, і, помацавши, що

по подвір'ю ходить і вийшов. Але злодій утік! Туди! – показав у темін лівую рукою, а сам тим часом правою непомітно поставив на поріг Палажчиної хати свій подарунок.

Тут на їхні слова вийшла з хати Палажка, тримаючи в руках гарний конверт:

– Люди добрі, а що тут ви у мене на подвір'ї галасуєте?

– Обережно, – крикнув на неї Омелян, – наступиш!

– На міну? – завергла Палажка.

– Яка міна? У тебе щось стоїть під ногами! Це залишив напевне, той, хто втік, – почервонів Омелян, але в темноті цього не було видно.

– Стоп! Не рухайтесь! Можливо, вибухонебезпечний предмет! – знову закричав Петро Вареник.

...А вже через кілька хвилин Параска, коли всі переконались, що це хтось невідомий залишив Палажці гарну банку для варення з гвинтовою кришкою, яка чомусь пахнула парфумами її Омеляна, примружилась до дільничного:

– Пане поліцейський, а вам Миколай щось під подушку поклав? Чи, може... ви самі були в ролі Миколая?

– Мені... е-е-е... термос і шкарпетки, – кашлянув Вареник.

Палажка мовчки усміхнулася. Вона вже знала: хто був Миколаєм, хто прийшов із банкою, і хто зник.

Але мовчала.

Бо справжні шпигуни не здають усіх таємниць одразу.

ЕПІЛОГ

...Наступного ранку Левко з'явився так, ніби нічого не було.

– Добрий ранок. Їхав до вас – зустрів Миколая. Простав передати мандаринки.

Палажка глянула на подушку.

На банку. На черевики.

І сказала лише:

– Миколай у нас цього року був... дуже уважний.

«Фіксує: ніч вдалася. Подарунки доставлено. Таємниці збережено. Левко – засвічений», – записав Мурчик-Копілотик.

Далі буде... ■

У Зимнівській громаді Володимирського району стартує екологічна ініціатива зі збору ПЕТ-пляшок. Для цього завезено 22 спеціальні баки, уже найближчим часом вони будуть встановлені у кожному селі.

В Україні різко зросла ціна на сало. Через дефіцит пропозиції вартість продовжує підніматися, і середня ціна за кілограм уже перевищує 200 гривень.

В Іваничівській громаді депутати висловили недовіру голові селищної ради Лідії Томашевській та відсторонили її з посади. Сталося це після півтора місяця теплового й бюрократичного колапсу та затримки опалювального сезону.

12 грудня у приміщенні Нововолинського центру первинної медико-санітарної допомоги відбулося представлення нової соляної кімнати. Діти з інвалідністю, а також діти загинлих захисників і захисниць зможуть відвідувати її безоплатно.

В 2025 році було задокументовано 12 випадків відмови військовослужбовців Волинського прикордонного загону від хабарів на суму понад 1,6 млн гривень.

ДП «Ліси України» прийняло рішення залишити незмінною ціну на дрова для населення та соцсфери до кінця опалювального сезону.

За 11 місяців 2025 року на Волині сталося 88 аварій за участю неповнолітніх мотоциклістів. Понад 70 підлітків, які потрапили у ДТП, не мали посвідчення водія.

На Волині станом на грудень проживають 369 офіційних мільйонерів, які задекларували свої статки за підсумками 2024 року. Торік було 248 мільйонерів.

ПП БУРМАКА Н.П.
20, 27 грудня; 10 січня.

ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешникова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.10

ПИЛОМАТЕРІАЛИ
ВІД ВИРОБНИКА!

ВИГІДНА ЦІНА!

Будматеріали: Дошки (обрізні, необрізні), балки, крокви, рейки монтажні.

Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.).

Додатково: Дрова (відходи виробництва).

БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально).

Тел.: 066 29 45 953,
097 81 54 505

АДВОКАТ

консультація
БЕЗПЛАТНО

099.413.00.54
viber:068.691.21.28

■ Футбол

«Та бийте ж ви! Який зиск від того, що просто контролюєте м'яч?»

Минулого тижня в рамках 5-го туру основного етапу Ліги конференцій киявське «Динамо» програвало на виїзді італійській «Фіорентині» (1:2) і залишилося за бортом плейоф турніру, а донецький «Шахтар» на Мальті переграв місцевий «Хамрун Спартанс» (2:0) і гарантував собі євробуксову весну-2026. Про ці поєдинки журналіст сайту BLIK.ua поговорив із легендою тренерського цеху України Віталієм Кварцяним

Віктор ГЛУХЕНЬКИЙ

«ЗА ДИНАМО СОРОМНО НЕ БУЛО, АЛЕ...»

– Віталію Володимировичу, до гри у Флоренції ви прогнозували перемогу «Фіорентини» з рахунком 3:1. Майже вгадали. Як у вас враження від поєдинку загалом: рахунок по гри чи «Динамо» могло вивезти з Італії хоча б очко, якби трохи посміхнулася удача «біло-синім»?

– Якби реалізував свій другий момент цей нападник «Фіорентини» з косичками [Мойзе Кін], рахунок був би 3:1. Однак, розпочав би з того, що «Динамо» виглядало достойно, а не так, як у деяких попередніх матчах Ліги конференцій. На полі була дійсно команда. За «Динамо» соромно не було, але...

– Що не сподобалося в гри команди Ігоря Костюка?

– Не розумію, чому динамівці, створюючи атаки, чомусь забувають їх завершувати ударами. За всю гру двічі пробити в площину воріт, м'яко кажучи, замало.

Вже сто разів говорено-переговорено, але «Динамо», як грало поперек та назад, так і грає... От який зиск від того, що вони просто контролюють м'яч? Ніякого. От Михайленко не побоявся пробити й влучив! А чому інші динамівці не хочуть забивати? Та бийте ж ви! Може ж бути і рикошет, і кікс, і залетіти курйозний удар. Було б більше ударів у площину, «Динамо» могло б розраховувати на кращий результат...А «Фіорентина» мене розчарувала. В деяких моментах її гравці навіть боялися, таке враження, динамівців, але кияни тим не скористалися, на жаль.

– Що скажете про гру 19-річного оборонця Владислава Захарченка, якого Ігор Костюк кинув у Флоренції під «танки», тобто під супердосвідченого боснійського нападника Едіна Джеко (39-річного форварда зі зростом 193 см. – Ред.)?

– Він – непоганий футболіст, достатньо координований, але є у нього й проблеми.

– Які?

– Захарченку потрібно вчитися грати чисто, як це робив Франц Бекенбауер (легендарний захисник національної збірної Німеччи-

«Вчіться у Бекенбауера, а не обіймайте суперників!» – радить українським гравцям відомий тренер Віталій Кварцяний.

ни й мюнхенської «Баварії». – Ред.), а не обіймати суперників у штрафному майданчику, чіплятися за косички (мова про індивідуальну гру проти 25-літнього нападника збірної Італії івуарійського походження Мойзе Кіна. – Авт.), за футболку, бити по ногах ззаду...

Потрібно відпрацьовувати в захисті якісно! Як це свого часу робив Сергій Балтача, наприклад. Так, часом він був навіть занадто

« Я вже не можу дивитися на те, як грають нинішні захисники «Динамо».

жорстким, коли не встигав перехопити м'яч, але цілком виправдано.

Я вже не можу дивитися на те, як грають нинішні захисники «Динамо». Всі, зараз не лише мова про Захарченка. Б'ють, штовхають у спину, гатять по ногах... Так не грають якісні футболісти!

«ШАХТАР» ПЕРЕМІГ НА КЛАСІ, ОДНАК...»

– Перейдімо до обговорення гри «Шахтаря». «Гірники» не мали особливих проблем із «Хамрун Спартанс», перемогли острів'ян (2:0) й гарантували собі євровесну, але власне гра команди Арди Турана, як на мене, викликає чимало питань. Чи не здалося вам, що донецчани ледь не поплавилися за зверхнє ставлення до мальтійської команди?

– «Шахтар» переміг на класі, завдяки вищій індивідуальній майстерності гравців. Однак, проблем вистачало, погоджуюся. У першому таймі, наприклад, Азаров чудив чимало. Таке враження, що він новачок, а не гравець, який уже кілька сезонів грає за «гірників». Добре, що Фесюн виручав, набігався більше за центральних захисників. Мальтійці в перші 10 – 15 хвилин притискали донецчан й могли забити, якби їх гравці були технічніші... Виграли, молодці, але...

Щоб перемагати дійсно сильні європейські команди, Турану ще потрібно чимало попрацювати й гармонізувати гру свого колективу.

– В одному з інтерв'ю Мирон Маркевич сказав, що не здивується, якщо «Шахтар» виграє цьогорічну Лігу

конференцій, що в цієї команди є потенціал для перемоги в цьому євротурнірі, де немає команд рівня ПСЖ, «Манчестер Сіті», «Баварії» чи «Реала»... Погоджуетесь з думкою вашого колеги по тренерському цеху?

– Це – цілком реально [що «Шахтар» може перемогти в Лізі конференцій]. У Турана – швидка й технічна команда і єдине, чого не вистачає сьогоднішньому «Шахтареві», – міці. Тобто бодай кількох потужних, фактурних гравців, особливо – в захисті. Гру в обороні Арди Турану потрібно ще шліфувати й шліфувати. Як показала гра проти «Хамрун Спартанс», більш атлетична команда може покарати «Шахтар». Й тоді не буде мови ні про який кубок.

ТАБЛО

ЛІГА КОНФЕРЕНЦІЙ УЄФА. 5-Й ТУР.

«Фіорентина» (Італія) – «Динамо» (Україна) – 2:1 (1:0 – Кін, 18 хв.; 1:1 – Михайленко, 55; 2:1 – Гудмундссон, 74).

ЯКИЙ РАХУНОК?

Футбол. Українська Прем'єр-Ліга. Результати 16-го туру: «Олександрія» – «Кудрівка» – 1:1, «Оболонь» – «Металіст 1925» – 1:3, «Кривбас» – «Колос» – 1:1, «ЛНЗ Черкаси» – «Зоря» – 2:0, «Полісся» – «Карпати» – 3:2, «Полтава» – «Рух» – 1:2, «Динамо» – «Верес» – 3:0, «Шахтар» – «Епіцентр» – 5:0.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕМ'ЄР-ЛІГИ-2025/2026 ПІСЛЯ 16 ТУРІВ:						
№	Команда	І	В	Н	П	ЗП О
1.	«ЛНЗ Черкаси» (Черкаси)	16	11	2	3	20:8 35
2.	«Шахтар» (Донецьк)	16	10	5	1	42:12 35
3.	«Полісся» (Житомир)	16	9	3	4	26:11 30
4.	«Динамо» (Київ)	16	7	5	4	35:21 26
5.	«Кривбас» (Кривий Ріг)	16	7	5	4	28:24 26
6.	«Колос» (Ковалівка)	16	6	7	3	17:13 25
7.	«Металіст-1925» (Харків)	15	6	6	3	18:12 24
8.	«Зоря» (Луганськ)	16	6	5	5	19:18 23
9.	«Карпати» (Львів)	16	4	7	5	20:21 19
10.	«Рух Львів» (Львів)	16	6	1	9	15:23 19
11.	«Верес» (Рівне)	15	4	6	5	13:17 18
12.	«Оболонь» (Київ)	16	4	5	7	12:27 17
13.	«Кудрівка» (Кудрівка)	16	4	3	9	19:30 15
14.	«Епіцентр» (Кам'янець-Под.)	16	4	2	10	18:27 14
15.	«Олександрія» (Олександрія)	16	2	5	9	14:28 11
16.	«Полтава» (Полтава)	16	2	3	11	14:38 9

Угонці бомбардирів із 7 забитими голами лідирують аж шестеро гравців: Юрій Климчук («Колос»), Пилип Будківський («Зоря»), Фаал Бабукар («Рух Львів»), Микола Гайдучик («Полісся»), а також – Проспер Оба («ЛНЗ Черкаси», 1 гол із пенальті) і Єгор Твердохліб («Кривбас», 3 голи з пенальті).

ЛІГА КОНФЕРЕНЦІЙ. ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ПІСЛЯ 5 ТУРІВ:						
№	Команда	І	В	Н	П	ЗП О
1.	«Страсбург» (Франція)	5	4	1	0	8:4 13
2.	«Шахтар» (Україна)	5	4	0	1	10:5 12
3.	«Ракув» (Польща)	5	3	2	0	8:2 11...
4.	«Рієка» (Хорватія)	5	2	2	1	5:2 8...
17.	«Ноа» (Вірменія)	5	2	2	1	6:5 8...
28.	«Динамо» (Україна)	5	1	0	4	7:9 3...
36.	«Рapid» (Австрія)	5	0	0	5	2:13 0.

■ Увага, конкурс!

Віггадайте, що ми сьогодні заховали?

Принцип нашої інтелектуальної вікторини нагадує «чорний ящик» із популярної гри «Що? Де? Коли?»

ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ

Грицько ГАРБУЗ

Тільки предмет чи зображення людини ми ховаємо в гарбуз (від початку повномасштабного вторгнення нелюдів-москалів наш добрий-предобрий гарбуз перетворився на різний гранатобуз).

Умова – найпростіша: хто перший надішле правильну відповідь, той і стане переможцем та отримає спецприз.

Поки ми підбиваємо підсумки наших попередніх конкурсів, то нині буде завдання лише на один тур: хто перший надішле відповідь, той і стане переможцем.

А прізвиська всіх наших переможців ви зможете знайти на фейсбук-сторінці Грицька Гарбуза, куди можна одразу перейти за цим QR-кодом:

«ЗИМОВИЙ СПЕЦГРАНАТОБУЗ»-3-2025

Друзі, захований нами предмет відомий в описах із прадавніх часів. Тим паче, що до XVI століття він був майже не замінним в одному дуже цікавому процесі... Переконані, любили і ви його в дитинстві – та і зараз більшість із вас його обожнює. Тим паче, що нині він є символом однієї із провідних компаній світу.

А виведе на нього такий асоціативний ряд: «жовтий», «солома», «свічка», «Робін Гуд», «красуня», «апельсин», «дерево», «кулька», «танці», «червоний», «мандарин», «дерево», «вата», «неврощай», «чвари», «тканина», «явище природи», «зелений», The Beatles...

Що ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 26 грудня (включно) тільки у вигляді повідомлення на телеграм-номер Грицька Гарбуза: 066 133 86 88, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я, прізвище і регіон, який представляєте (наприклад: «Міндичейт» (Валерій Залужний, Житомирщина).

Приємних вам пошуків без повітряних тривог!

І не забудьте передплатити «Цікаву газету на вихідні»!!! ■

27-річний вінгер «Полісся» і національної збірної України Олександр Гуцулак вимагає у житомирського клубу підвищення удвічі заробітної плати. А отримує він зараз... 50 тисяч доларів на місяць.

■ Анекдоти

Чоловіка перестріла циганка й настирно напросилася погадати. Взяла його руку і раптом хажнулася: – Господи! Тобі жити тільки до ранку! – вигукнула і втекла. Чоловік приплентався додому, зі сльозами на очах розказав жінці. Побідкався, а потім каже: – Давай вип'ємо, жінко, і будемо кохатися до ранку!

– Ще чого! Тобі добре, завтра вставати не треба!

Коли Оксана нарешті вийшла заміж за Миколу, то була на сьомому небі від щастя і на третьому місяці – від Славка.

У нас у селі вподобайки не ставлять. Сподобалась жіночка – привези їй гній!

– Мамо, ви що знову взяли гектар землі в оренду? – А як ти здогадалась? – Кобила за хлівом повісилася.

Кореїці переклали «Му-Му». Нова назва – «Ням-Ням».

Як казала баба Галя: – Мало знайти хлопа! Треба ще йому в голову втлумачити, що його мрія збулася...

– Мамо, я хочу братика! – Ніяк не вийде, бо твій татко на заробітках. – А давай зробимо йому сюрприз!

■ Невигадана історія

«Шукаємо дружину для... нашого тата»

Світлана ще з юності мріяла про гламурне життя, де ранкова кава пахне свободою, а вечори світаються золотавими вогнями великих міст. Вона щиро вірила, що десь там, за обрієм, її чекає розкішний шанс – просто треба стрибнути вище за паркан рідного села. Тож коли найменша з трьох дочок та, що любила ховати бантики в кишені, пішла у перший клас, Світлана зібрала валізу – легку, мов її обіцянки, – і подалася в Італію

Зореслав СТОЖАР

Трьох дівчат – шести, восьми та одинадцятирічну – вона залишила своєму чоловікові Петру – Петрові Пилиповичу, спокійному вчителю історії, який умів одночасно полагодити черевик і пояснити Першу світову так, що навіть кіт затамував подих. Він не нарікав: батьківська любов у нього була така велика, що її вистачило б і на цілу школу.

Світлана перший рік ще дзвонила часто, ніби годинник нагадував їй: «Не забудь, там залишилися діти». Вона приїздила на Різдво, сяюча, пахуча, з посмішкою, що видавалася сувеніром із чужої країни.

Але згодом дзвінки стали короткими, ніби хтось обрізав нитку між нею і домом. А потім – майже зовсім зникли. Лише інколи приходили перекази «на витрати» й уривчасті повідомлення про втому, роботу та якийсь «новий етап життя».

Одного літнього вечора, коли сонце вже торкалося хатніх дахів, тітка Павлина, місцевий «букар» усіх пліток, шепнула старшій доньці, що бачила у фейсбуці її маму Світлану під руку з «якимось дуже поважним італійцем». Поважним настільки, що його вуса, певно, мали власну пенсію.

Звістка ковзнула між

«Обіцяємо сміх, обійми і те, що наш тато варить найкращий борщ у світі!».

сестрами, як холодна тінь. Вони зібралися на кухні, де чай захолов, а годинник глухо цокав, – ніби теж співчував. Старша мовила тихо, як доросла:

– Мама... мабуть, уже не повернеться.

Середня, завжди мудріша за свій вік, додала:

– Але тато не має бути сам. Він цього не заслуговує.

І коли найменша несміливо припустила: «Може... може, нам знайти йому когось доброго?», – пропозиція вже не здавалася смішною. Навпаки – була теплою, як ковдра взимку.

Так народилася ідея написати оголошення до обласної газети. Дівчата сперечалися, як його сформулювати: щоб і щиро, і делікатно, і не надто офіційно, бо тато ж – не вакансія бухгалтерії!

Тим часом Петро Пилипович у сусідній кімнаті лагодив дверцята шафи – і не мав ані найменшого уявлення, що три маленькі феї долі щойно почали переписувати його майбутнє.

Коли текст нарешті був готовий, він звучав так, що й у редакції трохи розчулилися:

«Ми – три доньки чудового тата, доброго, розумного і дуже самотнього. Наша мама давно живе окремо. Ми хочемо, щоб тато знову усміхався. Шукаємо щиро, теплу жінку, яка б полюбила його і стала частиною нашої

родини. Обіцяємо сміх, обійми і те, що наш тато варить найкращий борщ у світі!»

Газета надрукувала лист у номері за середу. І вже через кілька днів редактор телефоном повідомив: «У вас – три відповіді».

Першою написала Марія Степанівна, пенсіонерка – вчителька математики. Вона завжди вважала Петра «найпоряднішим педагогом району» й давно мріяла, щоб хтось лагідний подавав їй окуляри вечорами.

Другою – Тетяна, молода фельдшерка. Її лист був короткий, але сонячний: «Я люблю дітей, люблю сміятися і давно хочу справжньої сім'ї. Якщо ваш тато хороший – давайте знайомитись».

Третьою – Оксана, мама-одиначка. Її слова линули з глибини серця: «І я, і мій син потребуємо тепла. Можливо, саме ваша родина – наш шанс стати щасливими».

І от тепер дівчата сидять на тій самій кухні, поглядають на листи й шепчуться, немов змовниці. А Петро Пилипович знову нічого не знає й думає, що вони так тихо обговорюють: домашнє завдання чи нові бантики?

То як гадаєте, хто з цих трьох жінок наважиться першою зателефонувати?

І кого з них, зрештою, обере Петро Пилипович? ■

■ Судоку-астеріск

ЗАПОВНІТЬ ПОРОЖНІ КЛІТИНКИ ТАК, ЩОБ В КОЖНОМУ РЯДКУ, СТОВПЧУКІ І КВАДРАТІ 3×3 БУЛИ ЦИФРИ ВІД 1 ДО 9 ПО ОДНОМУ РАЗУ.

				8	2		4
			6		3		
	1					3	
	6			2			
8		1		4			2
			7	8	6		3
		6			4	5	
3				1			
4	9	2		6			

Відповіді на судоку за 10 грудня.

1	9	3	7	8	6	5	4	2
7	5	2	3	4	9	6	1	8
4	6	8	2	1	5	3	9	7
6	3	7	5	9	2	4	8	1
2	8	5	1	7	4	9	6	3
9	4	1	8	6	3	7	2	5
5	2	9	4	3	1	8	7	6
8	1	6	9	5	7	2	3	4
3	7	4	6	2	8	1	5	9

Судоку-астеріск – це різновид судоку, який містить додаткову область з 9 клітинок (сірі клітинки). Ці клітинки також мають містити числа від 1 до 9.

■ Що віщують зорі?

Жартівливий гороскоп кохання і здоров'я від Мурчика-Копілотика на 22 – 31 грудня

(редакція газети не відповідає за інстинкти кота)

ОВЕН (21.03 – 20.04)

♥ **Кохання:** Мурчик попереджає: Овни палкі, як кипляча каша. Тож поки не вихлюпніться на когось – рахуйте до трьох. Саме тоді вам усміхнеться романтична несподіванка.

🐾 **Здоров'я:** спина каже «відпочинь», а ноги – «та рушай уже!». Послухайте спину. **Додатково від кота:** не поспішайте брати на груди забагато – це шкідливо. Для чого? Правильно, для грудей.

🐾 **Сприятливий день** – середа, 31 грудня, **несприятливий** – неділя, 28 грудня.

ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)

♥ **Кохання:** Тельці цього тижня такі солодкі, що притягуватимуть шанувальників, як вареники котів. Але не всім варто давати «надкушувати» себе серцем.

🐾 **Здоров'я:** слідкуйте за харчуванням – і особливо за десертами. Кіт каже: «менше солодкого – більше муркотіння».

🐾 **Сприятливий день** – понеділок, 29 грудня, **несприятливий** – четвер, 25 грудня.

БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)

♥ **Кохання:** любите флірт, але цього тижня не розкидайтеся словами – вони можуть мимохіть зачепити когось за живе (або хвіст).

🐾 **Здоров'я:** очам – відпочинок, мозку – тиша, нервам – чай.

🐾 **Додатково:** коротка прогулянка у двір творить дива, перевірено котом.

🐾 **Сприятливий день** – п'ятниця, 26 грудня, **несприятливий** – вівторок, 30 грудня.

РАК (22.06 – 22.07)

♥ **Кохання:** Раків хочеться обіймати, як теплу ковдру. Кохані цінуватимуть вашу ніжність – але не дозволяйте собою командувати.

🐾 **Здоров'я:** бережіть горло й тепло. Більше супчиків – менше морозива.

🐾 **Додатково:** пийте трав'яні чаї – Мурчик каже, що «це майже як валер'янка, тільки без наслідків».

🐾 **Сприятливий день** – четвер, 25 грудня, **несприятливий** – понеділок, 29 грудня.

ЛЕВ (23.07 – 21.08)

♥ **Кохання:** Леви сяють, як гірлянди на базарі – на них дивляться всі. Але хтось один дивиться особливо...

🐾 **Здоров'я:** контролюйте тиск і не нервуйте через дурниці.

🐾 **Додатково:** менше кави – більше глибоких вдихів, радить кіт, який точно знає, як дихати у стресі: голосно і для ефекту.

🐾 **Сприятливий день** – субота, 27 грудня, **несприятливий** – вівторок, 30 грудня.

ДІВА (22.08 – 23.09)

♥ **Кохання:** цього тижня Діви мають шанс почути освідчення... або хоча б тепле повідомлення від того, хто давно придивляється.

🐾 **Здоров'я:** стежте за шлунком. Тепло – добре, гостре – обережно.

🐾 **Додатково:** режим сну – святий. Кіт каже: «спіть, як кіт узимку – довго і красиво».

🐾 **Сприятливий день** – вівторок, 30 грудня, **несприятливий** – п'ятниця, 26 грудня.

ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)

♥ **Кохання:** ви будете вагатися між двома симпатіями. Мурчик радить: вибирайте того, хто не нервує вас жуванням.

🐾 **Здоров'я:** випряміться! Спина скаже «дякую».

🐾 **Додатково:** пів години на свіжому повітрі – і настрої стануть рівнішими, ніж ваші улюблені шкарпетки після прасування.

🐾 **Сприятливий день** – неділя, 28 грудня, **несприятливий** – середа, 24 грудня.

СКОРПІОН (24.10 – 22.11)

♥ **Кохання:** ви – магніт. Але пам'ятайте: не всіх треба притягувати. Дехто прийде зі своїми драмами – і з'їсть вашу енергію, як міль светр.

«Зробіть собі маленьку приємність – мозок від цього миттєво проясниться!»

«Коли спина каже «відпочинь», а ноги – «та рушай уже!». Послухайте спину.»

🐾 **Здоров'я:** зміцнюйте імунітет – імбир, лимон, сон.

🐾 **Додатково:** не сидіть на холодному, бо доведеться грітися біля кота, а він – зайнятий.

🐾 **Сприятливий день** – четвер, 25 грудня, **несприятливий** – субота, 27 грудня.

СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)

♥ **Кохання:** Є шанс на романтичну пригоду. Але не прогайте її, бо бігати ви вмієте швидше за власну удачу.

🐾 **Здоров'я:** стежте за спиною й колінами – не робіть різких рухів.

🐾 **Додатково:** трохи тиші щодня – і ви знову заряджені, як батарейка в дитячій іграшці.

🐾 **Сприятливий день** – понеділок, 29 грудня, **несприятливий** – п'ятниця, 26 грудня.

КОЗОРИГ (22.12 – 20.01)

♥ **Кохання:** будьте тепліші. Ваш погляд іноді холодніший за сніг на городі. У відповідь хтось дуже милий може зробити перший крок.

🐾 **Здоров'я:** режим – основа порядку.

🐾 **Додатково:** трішки розтяжки зранку допоможе не бурчати до обіду.

🐾 **Сприятливий день** – середа, 24 грудня, **несприятливий** – неділя, 28 грудня.

ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)

♥ **Кохання:** цього тижня вас хтось добряче здивує. Можливо, подарунком, можливо, повідомленням, а, можливо, власним зникненням – ви ж знаєте цих людей.

🐾 **Здоров'я:** рух і свіже повітря – ваші друзі.

🐾 **Додатково:** зробіть собі маленьку приємність – мозок від цього миттєво проясниться.

🐾 **Сприятливий день** – п'ятниця, 26 грудня, **несприятливий** – вівторок, 30 грудня.

РИБИ (19.02 – 20.03)

♥ **Кохання:** ви сьогодні чарівні – люди від вас теплішають, як плитка від котячого живота.

🐾 **Здоров'я:** бережіться протягів і холодної підлоги.

🐾 **Додатково:** теплі супи та обійми – найкраща профілактика всіх негараздів.

🐾 **Сприятливий день** – четвер, 25 грудня, **несприятливий** – понеділок, 29 грудня. ■

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або Хроніки кохання з перцем по-волинському

– Миколай мені поклав... нові капці. З хутром.

Продовження.
Початок у газеті
«Волинь» №№39 –
49 за 2025 рік.

Остап ЧЕРЕШНЯ
(у співпраці з
Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ №12: «ЩО
МИКОЛАЙ ПОКЛАВ
ПІД ПОДУШКУ»

НЕПРИХОВАНА
РАДІСТЬ ОМЕЛЯНА

...У цей момент зі
світлиці вийшов Левко
з сумками – чистенький,
виголений, убраний уже
по-міському, як люди-
на, що їде не просто в
дорогу, на якусь таємну
справу.

У хаті настала тиша
така, що якби мухи літа-
ли зараз – було б чути
їхні крила.

З рук Палажки випа-
ла газета «Волинь».

А тишу пробило од-
не-єдине запитання:

– Левку... то ви вже
їдете?..

Це запитала Параска
і примружилася так, ніби
саме в цю мить у її голові
прокрутили цілий серіал
– про втечу, повернен-
ня, зраду, каяття і знову
зраду. Все одразу, без
реклами.

Омелян аж присів на
примостах – новини він
любив сприймати сидючи.

А Мурчик-Копіло-
тик десь у кутку зробив
службову помітку:

«Об'єкт Левко – сум-
ки при собі. Інтрига –
при зростанні».

– І шо... вас на Ми-
колая не буде післязав-
тра?... – знову не витри-
мала Параска, бо спо-
кійне життя з Омелян-
ом без сторонніх свідків
починало вислизати, як
вареник із маслом. І пе-
ревела погляд на Палаж-
ку, яка, здавалось, була
ні жива – ні мертва.

– Ну, Миколай же
приходить до тих, хто
слухається, – загадко-
во підморгнув Парасці,
подавши їй руку, дід Левко.
– А ви, люди добрі, слух-
няні... по-своєму. Дякую

Радій, що Миколай під
подушку різки не підклав –
як неслухняному.

за компанію, але мушу до
обласного центру.

Палажка ще більше
затривожилася.

Параска здивувалася
тому потиску.

А Омелян зрадів так
широ, що аж занадто:
«Тепер ніхто Палажку
не забере», – крутилося
у його голові.

Левко пішов. Двері
зачинилися.

Тиша повернулася.
Але вже не була порож-
ньою – вона чекала.

НІЧ НА СВЯТОГО
МИКОЛАЯ

...Ніч на Миколая у
Великій Груші була тиха,
як нова подушка: ще не
зім'ята, але вже з надією.

Параска, заснув-
ши під серіал «Багаті
теж плачуть», який за
ці роки переглянула
разів із десять, бо вже
надто їй подобався
Луїс Альберто (навіть
одного разу серед ночі
так назвала свого Оме-
ляна – «Луїсе»), а йому
причучлося «Боюся»,
щоправда, чоловік так
ніжно її обійняв, ска-
завши: «Не бійся», що

вона на добрий місяць
забула про того Луїса),
прокинулася близько
одинадцяті. За звич-
кою заснула руку під
подушку – і намацала
згорток.

Розгорнула.

– Омеляне!.. – про-
шепотіла так, що він аж
підскочив.

– Шо?..

– Миколай мені по-

клав... нові капці. З ху-
тром.

– Та я ж казав, що
старі скриплять...

– А ти мовчи! – від-
різала Параска. – Це
– знак. А знаки я відріз-
няю від відмазок.

Омелян теж заснув
руку під подушку.

Нічого.

– Отак завжди, – об-
разився він. – Я, значить,
старався заради того
знака, а мені – нуль.

– А ти слухняний
був? – одразу уточнила
Параска.

– Ну... відносно.

– От і маєш віднос-
ний подарунок. Радій,
що Миколай під подуш-
ку різки не підклав – як
неслухняному.

А за тином, у сусід-
ній хаті, тривожно спала
Палажка. Бо під подуш-
кою в неї жила і дитяча
пам'ять про Миколая, і
доросла надія, що дива
ще трапляються.

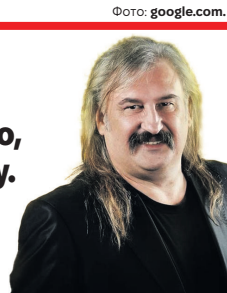
Не спав лише Мур-
чик-Копілотик. Бо коти
в такі ночі не сплять
– вони чергують між
небом і кухнею. «У
такі ночі подарунки
падають з неба, але
справжні таємниці – з
подушок», – занотував
він у свій записник.

Закінчення
історії – на с. 12

Золоті слова

Я ніколи не співав російською
і ніколи не проривався на той
ринок... Це абсолютно не цікаво,
бо моя пісня – для свого народу.

(Степан ГІГА (1959 – 2025), естрадний
співак, композитор, народний артист
України).

2025	ГРУДЕНЬ
Георгій, Єгор, Єлизавета, Зоя, Максим, Марко, Мартин, Михайло, Семен, Софія, Юрій, Федір, Клавдій, Севастьян.	
18	Четвер Міжнародний день мігрантів.
☀️ схід – 07:13, захід – 14:24. Спадаючий півмісяць. 28-й день. ☀️ схід – 08:16, захід – 16:14. Тривалість дня – 07:58. Тривалість ночі – 16:02.	
19	П'ятниця День адвокатури України. Міжнародний день допомоги бідним. День постачання.
☀️ схід – 08:17, захід – 15:05. Спадаючий півмісяць. 29-й день. ☀️ схід – 08:17, захід – 16:14. Тривалість дня – 07:57. Тривалість ночі – 16:03.	
20	Субота 20.12. 2000 року Парламент Великої Британії схвалив клонування людини, але винятково в медичних цілях.
☀️ схід – 09:12, захід – 15:58. Молодий місяць. 0-й день. ☀️ схід – 08:17, захід – 16:15. Тривалість дня – 07:58. Тривалість ночі – 16:02.	
21	Неділя Всесвітній день баскетболу. Всесвітній день медитації. Зимове сонцестояння.
☀️ схід – 09:54, захід – 17:04. Зростаючий півмісяць. 1-й день. ☀️ схід – 08:18, захід – 16:15. Тривалість дня – 07:57. Тривалість ночі – 16:03.	
22	Понеділок День енергетика. День дипломатичної служби України.
☀️ схід – 10:25, захід – 18:17. Зростаючий півмісяць. 2-й день. ☀️ схід – 08:18, захід – 16:16. Тривалість дня – 07:58. Тривалість ночі – 16:02.	
23	Вівторок День служби шифрованого зв'язку і режиму секретності.
☀️ схід – 10:48, захід – 19:33. Зростаючий півмісяць. 3-й день. ☀️ схід – 08:19, захід – 16:16. Тривалість дня – 07:57. Тривалість ночі – 16:03.	
24	Середа День працівників архівних установ України. Святвечір.
☀️ схід – 11:06, захід – 20:50. Зростаючий півмісяць. 4-й день. ☀️ схід – 08:19, захід – 16:17. Тривалість дня – 07:58. Тривалість ночі – 16:02.	

Магнітні бурі у ГРУДНІ:

☞ Слабкі: 17, 28.
☞ Середні: 18, 30.
☞ Сильні: 20, 21, 22, 23, 29.

Подбайте заздалегідь про ліки від тиску і головного болю. Відмовтеся від алкоголю, кофеїну, важкої та гострої їжі. Бережіть себе і своїх рідних!

Прогноз погоди на Волині з 18 по 25 грудня

Четвер 18 грудня	П'ятниця 19 грудня	Субота 20 грудня	Неділя 21 грудня	Понеділок 22 грудня	Вівторок 23 грудня	Середа 24 грудня	Четвер 25 грудня
МІН. +2° МІКС. +6°	МІН. +1° МІКС. +5°	МІН. 0° МІКС. +4°	МІН. +2° МІКС. +3°	МІН. +2° МІКС. +4°	МІН. +2° МІКС. +3°	МІН. +1° МІКС. +2°	МІН. +1° МІКС. +1°

Інфографіка: sinoptik.ua.

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.ua t.me/Volyn_ZMI facebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не прийняти до публікації матеріал, який не відповідає вимогам редакції. Публікація під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «-» – друкується на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Волинь». Ціна Договірної. Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця: 43025, м. Луцьк, просп. Воли, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль: вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	Інтернет-новин НЕКОЗ Наталія Валеріївна	ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA833052990000026007000803281 КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695 Друк офсетний. Обсяг 3 друк. аркуші
Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович	Передплати і розповсюдження КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна	Передплатний індекс: 30000
Інформації ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна	Спеціальні кореспонденти ІВАНЮК Раїса Іванівна ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович	Ідентифікатор медіа: R30-02496, рішення від 18.01.2024 № 142. Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua Тираж випуску: 8197. Загальний тижневий тираж: 8322. Замовлення № 1815.